

ส่วนที่ ๒

ยุทธศาสตร์การพัฒนางค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐)

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖๕ กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติเพื่อรับผิดชอบในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิธีการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ ในการติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินผล รวมทั้งกำหนดมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

เพื่อให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านต่างๆ รวม ๖ คณะ อันประกอบด้วย คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อรับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตลอดจนได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง เพื่อประกอบการพิจารณาจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ภายในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อความสุขของคนไทยทุกคน

สถานการณ์ แนวโน้ม วิสัยทัศน์ และเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ

๑. บทนำ

การพัฒนาประเทศไทยนับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ เป็นต้นมา ได้ส่งผลให้ประเทศไทยมีการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลาง ในด้านสังคมที่มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ

ประชาชนส่งผลให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นประเทศยากจน และในด้านสิ่งแวดล้อมที่ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในความหลากหลายเชิงนิเวศ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังมีความท้าทายต่อการพัฒนาที่สำคัญ อาทิ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๖๐ ที่ร้อยละ ๓.๙ ถือว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าศักยภาพเมื่อเทียบกับร้อยละ ๖.๐ ต่อปีในช่วงเวลาเกือบ ๖ ทศวรรษที่ผ่านมา โดยมีสาเหตุหลักจากการชะลอตัวของการลงทุนภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวได้เต็มที่โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ภาคบริการและภาคเกษตรมีผลผลิตการผลิตในระดับต่ำ ขาดการนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ประกอบกับแรงงานไทยยังมีปัญหาเรื่องคุณภาพและสมรรถนะที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาของประเทศ

นอกจากนั้น ศักยภาพและคุณภาพของประชากรไทยทุกช่วงวัยยังคงเป็นปัจจัยท้าทายสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ แม้ว่าการเข้าถึงระบบบริการสาธารณะ การศึกษา บริการสาธารณสุข โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่นๆ ของคนไทยมีความครอบคลุมเพิ่มมากขึ้น แต่ยังคงมีปัญหาเรื่องคุณภาพการให้บริการที่มีมาตรฐานแตกต่างกันระหว่างพื้นที่ ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ ขณะที่ปัญหาด้านความยากจนยังคงเป็นประเด็นท้าทายในการยกระดับการพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีรายได้สูงขึ้น และแก้ปัญหาค่าครองชีพที่ยั่งยืน ขณะเดียวกันการวางกลยุทธ์ระยะยาวในการฟื้นฟู การใช้และการรักษาทรัพยากรอย่างบูรณาการเพื่อการพัฒนาประเทศที่ผ่านมายังขาดความชัดเจน ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศยังมีการใช้อย่างสิ้นเปลืองและเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวข้างต้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ การพัฒนาประเทศขาดความต่อเนื่องและความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อความต้องการและปัญหาของประชาชน ขณะที่ความมั่นคงภายในประเทศยังมีหลายประเด็นที่ต้องเสริมสร้างให้เกิดความเข้มแข็ง ลดความขัดแย้งทางความคิดและอุดมการณ์ที่มีรากฐานมาจากความเหลื่อมล้ำ ความไม่เสมอภาค การขาดความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมืองตลอดจนส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจให้เกิดความรักและความสามัคคี

ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีสัดส่วนประชากรวัยแรงงานและวัยเด็กที่ลดลง และประชากรสูงอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาประเทศในมิติต่างๆ มีความท้าทายมากขึ้น ทั้งในส่วนของเสถียรภาพทางการเงินการคลังของประเทศในการจัดสวัสดิการเพื่อดูแลผู้สูงอายุที่เพิ่มสูงขึ้น การลงทุนและการออม การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ความมั่นคงทางสังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนซึ่งจะเป็นประเด็นท้าทายต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว

๒. ปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ

แม้ว่าประเทศไทยจะมีตำแหน่งที่ตั้งที่สามารถเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาค และเป็นประตูสู่เอเชีย แต่การที่มีอาณาเขตติดกับประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ ทำให้ปัญหาด้านเขตแดนกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคต นอกจากนี้ ประเทศไทยยังคงต้องให้ความสำคัญกับปัญหาด้านความมั่นคงอื่นๆ ที่มีความซับซ้อน ละเอียดยิ่งขึ้น และมีความเชื่อมโยงกันหลายมิติ ที่อาจเป็นประเด็นท้าทายต่อการสร้างบรรยากาศความไว้วางใจระหว่างรัฐกับประชาชนและระหว่างประชาชนกับประชาชน ซึ่งรวมถึงการสร้างสามัคคีของคนในชาติที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประชากรไทยที่มีแนวคิดและความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ การขยายอิทธิพลและการเพิ่มบทบาทของประเทศมหาอำนาจ ที่อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบหลายขั้วอำนาจ หรือเกิดการย้ายขั้วอำนาจทาง

เศรษฐกิจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต ขณะที่องค์กรที่ไม่ใช้รัฐ าทิ องค์กรระหว่างประเทศ และบริษัทข้ามชาติ จะมีบทบาทมากขึ้นในการกำหนดกฎ ระเบียบ ทิศทางความ สัมพันธ์และมาตรฐานสากลต่างๆ ทั้งในด้านความมั่นคง และเศรษฐกิจ รวมทั้งการรวมกลุ่มเศรษฐกิจและการเปิด เสรีในภูมิภาคที่นำไปสู่ความเชื่อมโยงในทุกกระบวน อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านอาชญากรรมข้ามชาติและเศรษฐกิจ นอกระบบ รวมทั้งปัญหายาเสพติด การค้ามนุษย์ และการลักลอบเข้าเมือง

ในทางกลับกัน ความเปลี่ยนแปลงจากโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดจะก่อให้เกิดนวัตกรรมอย่างพลิกผัน อาทิ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง การวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ หุ่นยนต์และโดรน เทคโนโลยีพันธุกรรม สมัยใหม่ และเทคโนโลยีทางการเงิน ซึ่งตัวอย่างแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดเหล่านี้ คาดว่าจะ เป็นปัจจัยสนับสนุนหลักที่ช่วยทำให้เศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มที่จะกลับมาขยายตัวได้เข้มแข็งขึ้น แนวโน้มสำคัญที่จำเป็นต้องมีการติดตามอย่างใกล้ชิด อาทิ การรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุนที่จะมีความ หลากหลายเพิ่มมากขึ้น การแข่งขันที่คาดว่าจะรุนแรงขึ้นในการเพิ่มผลิตภาพและสร้างความหลากหลายของสินค้า และบริการที่ตอบโจทย์รูปแบบชีวิตใหม่ๆ

นอกจากนั้น ประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี ๒๕๗๔ จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคนสูงวัยที่จะมีสัดส่วน เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการคาดการณ์ว่าครอบครัวไทยจะมีขนาดเล็กลงและมีรูปแบบที่หลากหลาย มากขึ้น ประชากรในประเทศไทยจะมีช่วงอายุที่แตกต่างกันและจะมีกลุ่มคนช่วงอายุใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะ ส่งผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมของประชากรให้มีคุณภาพและ การนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะ ต่อไป

ในขณะเดียวกัน โครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัย อาจทำให้เกิดความต้องการ แรงงานต่างชาติเพิ่มมากขึ้นเพื่อทดแทนจำนวนแรงงานไทยที่ลดลง ซึ่งปัจจัยด้านการเปิดเสรีในภูมิภาคและ ความก้าวหน้าของการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งในภูมิภาคจะทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานและการย้ายถิ่น มีความสะดวกมากขึ้น และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรเข้าออกประเทศเพิ่มมา กขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีศักยภาพซึ่งมีแนวโน้มในการเคลื่อนย้ายไปเรียนหรือทำงานในทั่วทุกมุม โลกสูงขึ้น ทั้งนี้ การย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น จึงอาจจะเป็นไป ได้ที่ประเทศไทยจะยังคงเป็นประเทศผู้รับของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้านขณะที่ประชากรไทย โดยเฉพาะแรงงานทักษะอาจมีแรงจูงใจในการย้ายถิ่นไปยังประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ดีกว่า อาจทำให้ การแข่งขันแรงงานมีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งจะยิ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและ การเปลี่ยนแปลงของบริบทสังคมไทย

นอกจากนี้ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศคาดว่าจะมีความ รุนแรงมากขึ้นทั้งในเชิงความผันผวน ความถี่ และขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อ ชีวิตและทรัพย์สิน ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น ตลอดจนระบบผลิตทางการเกษตรที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกับ ความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ ขณะที่ระบบนิเวศต่างๆ มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง และมีความเป็นไปได้ ค่อนข้างสูงในการสูญเสียความสามารถในการรองรับความต้องการของมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างไร ก็ดี ระดับความรุนแรงของผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกและความเสื่อมโทรมของ ระบบนิเวศต่างๆ ดังกล่าว ที่แต่ละประเทศจะต้องเผชิญจะมีความแตกต่างกัน ทำให้การเป็นสังคมสีเขียว การรักษาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการจะได้รับความสำคัญและ

ความสนใจจากนานาชาติประเทศรวมทั้งประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกรวมถึง การสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหารมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นกฎระเบียบและ ข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมจะมีความเข้มข้นและเข้มงวดขึ้น โดยกรอบการพัฒนาตามข้อตกลงระหว่าง ประเทศต่างๆ ที่สำคัญ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และบันทึกความตกลงปารีสจะได้รับการนำไป ปฏิบัติอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น

แนวโน้มเหล่านี้จะก่อให้เกิดความท้าทายต่อการพัฒนาประเทศในหลายมิติ ทั้งใน ส่วนของการจ้างงานและอาชีพ สาขการผลิตและบริการใหม่ๆ ความมั่นคงของประเทศอันเกิดจากภัย คุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาชญากรรมไซเบอร์ รูปแบบการก่อสงครามที่ใช้เทคโนโลยี เป็นเครื่องมือ การเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ เทคโนโลยี และสินค้าและบริการ การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่รวดเร็วและคาดการณ์ได้ยาก การ เกิดขึ้นของโรคระบาดและโรคอุบัติใหม่ที่จะส่งผลให้การเฝ้าระวังด้านการสาธารณสุขในประเทศมี ความสำคัญมากขึ้น อาจนำไปสู่ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นได้ หากไม่มีมาตรการที่มี ประสิทธิภาพในการป้องกันและรองรับผลกระทบต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงการเตรียมความพร้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบพลิกผันที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะ อย่างยิ่งหากการเข้าถึงเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และองค์ความรู้สมัยใหม่มีระดับความแตกต่างกัน ระหว่างกลุ่มประชากรต่างๆ โดยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมดังกล่าวจะส่งผลต่อการ จ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่ม มากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบางอาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติ โดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำ ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของ ประชาชนที่ปรับตัวไม่ทันหรือขาดความรู้และทักษะที่ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปกระแสโลกาภิวัตน์ที่จะ ทำให้เกิดการขยายความเป็นเมือง วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสภาพ ภูมิอากาศที่อาจจะมีผลกระทบรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจัยทั้งหมดดังกล่าวจะส่งผลให้ปัญหาความยากจนและ ความเหลื่อมล้ำของประเทศมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

จากปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในมิติ ต่างๆ ข้างต้นเห็นได้ว่าบริบทและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และมีความซับซ้อนหลากหลายมิติ ซึ่งจะส่งผลต่ออนาคตการพัฒนาประเทศอย่าง มาก ดังนั้น การพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่ครอบคลุมทุกมิติและทุกด้านการ พัฒนาที่เกี่ยวข้อง มีความร่วมมือในลักษณะประชารัฐจากภาคส่วนต่างๆ ในรูปแบบของหุ้นส่วนการพัฒนา ที่เป็นการดำเนินงานอย่างบูรณาการ เนื่องจากทุกมิติการพัฒนามีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน โดยประเทศ ไทยจำเป็นต้องมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ สมรรถนะ และทักษะที่สอดคล้องกับการ เปลี่ยนแปลงต่างๆ สามารถรู้เท่าทันและปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่มั่นคง สร้างรายได้ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์และกติกาใหม่ๆ และมาตรฐานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในโลก ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบและปัจจัยส่งเสริมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไป พร้อมกัน ทั้งในส่วนของการเรียนการสอน และการพัฒนาทักษะฝีมือที่สอดคล้องกันกับการพัฒนา ของคนในแต่ละช่วงวัย ระบบบริการสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการให้ความสำคัญกับการส่งเสริม เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับเป็นเจ้าของเทคโนโลยีและนวัตกรรมก้าว ทันโลก จากการต่อยอดการพัฒนาบนพื้นฐานนโยบายไทยแลนด์ ๔.๐ ส่งผลให้เกิดการสร้างห่วงโซ่มูลค่า

ทางเศรษฐกิจในทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตรและภาคบริการ กระจายผลประโยชน์จากการพัฒนา ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ และนำไปสู่การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกภาคส่วน

นอกจากนี้ ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหาร การรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายเชิงนิเวศ การส่งเสริมการดำเนินชีวิตและธุรกิจ และการพัฒนาและขยายความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่องที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ที่ชัดเจน ขณะที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ กฎหมาย ระบบภาษีต้องมีกลยุทธ์การพัฒนาที่สามารถอำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ประเทศมีศักยภาพการแข่งขันที่สูงขึ้น และสามารถชี้จุดแข็งในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศมากขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญของการรวมกลุ่มความร่วมมือกับนานาประเทศในระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อกระชับและสร้างสัมพันธ์ไมตรี เสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างพลังทางเศรษฐกิจและรักษาความมั่นคงของประเทศ โดยจำเป็นต้องสร้างความพร้อมในการที่จะยกระดับมาตรฐานและมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกติกาสากลในด้านต่างๆ ขณะเดียวกันประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งให้มีการปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดีและมีเสถียรภาพทางการเมือง มีการส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจเพื่อให้เกิดความรักความสามัคคี และลดความขัดแย้งภายในประเทศ โดยที่นโยบายการพัฒนาต่างๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับโครงสร้างและลักษณะพฤติกรรมของประชากรที่อาจจะมีความแตกต่างจากปัจจุบันมากขึ้น

ดังนั้น ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างประชากร โครงสร้างเศรษฐกิจ สภาพสังคม สภาพภูมิอากาศสิ่งแวดล้อม และปัจจัยการพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการวางแผนการพัฒนาที่รอบคอบและครอบคลุม อย่างไรก็ตาม หลายประเด็นพัฒนาเป็นเรื่องที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการปรับตัวซึ่งจะต้องยังรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างการขับเคลื่อนการพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้าไปในอนาคตจึงจำเป็นต้องกำหนดวิสัยทัศน์ในระยะยาวที่ต้องบรรลุ พร้อมทั้งแนวยุทธศาสตร์หลักในด้านต่างๆ เพื่อเป็นกรอบในการขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างบูรณาการบนพื้นฐานประชาธิปไตย เพื่อยกระดับจุดแข็งและจุดเด่นของประเทศ และปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อนและจุดด้อยต่างๆ อย่างเป็นระบบ โดยยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นเป้าหมายใหญ่ในการขับเคลื่อนประเทศ และถ่ายทอดไปสู่แผนในระดับอื่นๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับยุทธศาสตร์ ภารกิจและพื้นที่ ซึ่งรวมถึงพื้นที่พิเศษต่างๆ อาทิ เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพื่อการพัฒนาประเทศสามารถดำเนินการได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และ ยั่งยืน

๓. วิสัยทัศน์ประเทศไทย

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย การดำรงอยู่อย่างมั่นคง และยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ และประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคม ท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกันด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี

ความมั่นคง หมายถึง การมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติทางการทหาร เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง เช่น ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มีความเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี สามารถผนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ครอบครัวมีความอบอุ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีการออมสำหรับวัยเกษียณ ความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

ความมั่งคั่ง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีความยั่งยืนจนเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรมีความอยู่ดีมีสุขได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น และมีการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนมีคุณภาพชีวิตตามมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติ ไม่มีประชาชนที่อยู่ในภาวะความยากจนเศรษฐกิจในประเทศมีความเข้มแข็ง ขณะเดียวกันต้องมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่างๆทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศเพื่อให้สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศตลอดจนมีการสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยมีบทบาทที่สำคัญในเวทีโลก และมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างแน่นแฟ้นกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย เป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาค ทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ เพื่อให้เป็นพลังในการพัฒนา นอกจากนี้ยังมีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่องไปได้ ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ **“ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน”** โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

- ๑) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
- ๒) ชีตความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้
- ๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
- ๔) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
- ๕) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ
- ๖) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

๔. ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติ

๔.๑ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

- (๑) การรักษาความสงบภายในประเทศ
- (๒) การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง
- (๓) การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ
- (๔) การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช่ภาครัฐ
- (๕) การพัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

๔.๒ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

- (๑) การเกษตรสร้างมูลค่า
- (๒) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- (๓) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- (๔) โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- (๕) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

๔.๓ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

- (๑) การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม
- (๒) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- (๓) ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ ๒๑
- (๔) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย
- (๕) การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
- (๖) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
- (๗) การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ

๔.๔ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

- (๑) การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ
- (๒) การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี
- (๓) การเสริมสร้างพลังทางสังคม
- (๔) การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง

๔.๕ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- (๒) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล
- (๓) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- (๔) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
- (๕) พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๖) ยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

๔.๖ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

- (๑) ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส
- (๒) ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่
- (๓) ภาครัฐมีขนาดเล็กกระทัดรัด เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ
- (๔) ภาครัฐมีความทันสมัย
- (๕) บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ
- (๖) ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๗) กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น
- (๘) กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาของการปฏิรูปประเทศและสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงกันใกล้ชิดกันมากขึ้น โดยได้น้อมนำหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙-๑๑ เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคง เกิดภูมิคุ้มกัน และมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสม ส่งผลให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน

ในการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ครั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้จัดทำบนพื้นฐานของกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) ซึ่งเป็นแผนหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศ นอกจากนั้น ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน ทั้งในระดับกลุ่มอาชีพ ระดับภาค และระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และ ทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดหารายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน”

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการเชื่อมต่อกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในลักษณะการแปลงยุทธศาสตร์ระยะยาวสู่การปฏิบัติ โดยในแต่ละยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ได้กำหนดประเด็นการพัฒนา พร้อมทั้งแผนงาน/โครงการสำคัญที่ต้องดำเนินการให้เห็นผลเป็นรูปธรรมในช่วง ๕ ปีแรกของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ขณะเดียวกัน ยังได้กำหนดแนวคิดและกลไกการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผลที่ชัดเจน เพื่อกำกับให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีทิศทางและเกิดประสิทธิภาพ นาไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทย

๑. ภาพรวมการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๑.๑ หลักการ

๑.๒ จุดเปลี่ยนสำคัญในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ ๑๒

๑.๓ ประเด็นการพัฒนาหลักที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๒. การประเมินสภาพแวดล้อมการพัฒนาประเทศ

๒.๑ สถานการณ์และแนวโน้มภายนอก

๒.๒ สถานการณ์และแนวโน้มภายใน

๓. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๓.๑. วัตถุประสงค์

๓.๒. เป้าหมายรวม

๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

ยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ มีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ โดยมี ๖ ยุทธศาสตร์ตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี และอีก ๔ ยุทธศาสตร์ที่เป็นปัจจัยสนับสนุน ดังนี้

๔.๑ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

๔.๒ ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

๔.๓ ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๔.๔ ยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๔.๕ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง และยั่งยืน

๔.๖ ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติดมิชอบ และธรรมาภิบาลในสังคมไทย

๔.๗ ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

๔.๘ ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

๔.๙ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

๔.๑๐ ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๕. การขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ สู่การปฏิบัติ

๕.๑ หลักการ

๕.๒ แนวทางขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๕.๓ การติดตามประเมินผลแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

➔ **แผนพัฒนาภาคกลาง และพื้นที่กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕**
ฉบับทบทวน

๑. สภาพทั่วไป

๑.๑ ที่ตั้ง ภาคกลางประกอบด้วย ๑๗ จังหวัด ได้แก่ สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี ลพบุรี อ่างทอง สิงห์บุรี ชัยนาท นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ และพื้นที่กรุงเทพมหานคร มีอาณาเขตติดต่อกับเมียนมา ด้านตะวันตก ด้านเหนือติดกับจังหวัดอุทัยธานี นครสวรรค์ เพชรบูรณ์ ด้านใต้ติดกับจังหวัดชุมพร ส่วนทิศตะวันออกติดกับจังหวัดนครราชสีมา นครนายก ฉะเชิงเทรา และอ่าวไทย

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

๑.๒ พื้นที่และลักษณะภูมิประเทศ มีพื้นที่รวม ๔๑.๑๕ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๑๒.๘ ของประเทศ เมื่อรวมพื้นที่กรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ ๔๒.๑๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๑๓.๑ ของประเทศ ภูมิประเทศแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ ด้านตะวันตกเป็นพื้นที่สูงบริเวณเทือกเขาถนนธงชัยและตะนาวศรีเป็นแนวยาวไปทางใต้ตามแนวพรมแดน ตอนกลางเป็นทรากลุ่มแม่น้ำ ที่เกิดจากการทับถมของดินตะกอนที่แม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำสาขาต่างๆ พัดพามา สภาพดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง และตอนล่างเป็นพื้นที่ราบและที่ราบชายฝั่งทะเล

๑.๓ ภูมิอากาศ ภาคกลางมีภูมิอากาศแบบทุ่งหญ้าเมืองร้อน มีฝนตกปานกลาง มีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดพาความชุ่มชื้นมาจากทะเลอันดามันมาสู่ภาคกลาง แต่เนื่องจากเทือกเขาถนนธงชัยและตะนาวศรี ซึ่งทอดตัวในแนวเหนือ-ใต้ทางด้านตะวันตกของภาคจึงเป็นแนวบังลมมรสุม ทำให้พื้นที่หลังเขามีฝนตกน้อย ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย ประมาณ ๑,๕๐๐ มิลลิเมตรต่อปี

๑.๔ การใช้ประโยชน์ที่ดิน ในปี ๒๕๖๐ จากพื้นที่รวม ๔๑.๑๕ ล้านไร่ จำแนกเป็นพื้นที่ป่าไม้ ๑๓.๙๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๓๓.๘ พื้นที่ทำการเกษตร ๑๘.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๔๓.๘ และพื้นที่ใช้ประโยชน์อื่นๆ ๙.๒๑ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๒๒.๔ ของพื้นที่ภาค

๑.๕ ทรัพยากรธรรมชาติ

๑.๕.๑ ดิน ดินที่พบส่วนใหญ่ในบริเวณที่ราบภาคกลางมีลักษณะเป็นดินลุ่มน้ำหรือดินตะกอนที่แม่น้ำเจ้าพระยา ป่าสัก และแม่กลอง พาดตะกอนโคลนตมและทรายจากบริเวณที่สูงโดยรอบมาทับถมอยู่ในบริเวณแอ่งลุ่มน้ำเป็นเวลานาน และยังพาดตะกอนใหม่มาทับถมอยู่ตลอดเวลา จากบริเวณที่เคยอยู่ใต้ระดับน้ำทะเลจนกลายเป็นที่ราบดินดอนสามเหลี่ยมปากน้ำและบริเวณที่ราบน้ำท่วมถึงมายังเขตทุ่งราบเจ้าพระยา สภาพดินในภาคกลางมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันดังนี้ ดินเหนียวดำกรุงเทพ เป็นดินที่มีเนื้อละเอียดเหมาะที่จะใช้เพาะปลูกข้าวหรือยกร่องปลูกมะพร้าวได้ ดินเหนียววงครักษ์เป็นดินเปรี้ยวที่ควรใช้เป็นเขตที่อยู่อาศัยหรือพื้นที่เพื่อทำการอุตสาหกรรม เป็นลักษณะของดินที่ไม่สมบูรณ์ ได้แก่ ดินในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นต้น ดินร่วนกึ่งแฉะ เป็นดินบริเวณขอบของที่ราบภาคกลางใช้ปลูกพืชไร่ได้ และดินเหนียวท่าจีน พบในเขตที่ติดต่อกับทะเล หากยกร่องให้สูงขึ้นสามารถปลูกมะพร้าว ผัก หรือไม้ผลอื่นๆ หรือใช้พื้นที่เลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลาหรือทำนาเกลือ

๑.๕.๒ แหล่งน้ำ ภาคกลางมีลุ่มน้ำที่สำคัญ ๗ ลุ่มน้ำ คือ ลุ่มน้ำเจ้าพระยา ลุ่มน้ำสะแกกรัง ลุ่มน้ำป่าสัก ลุ่มน้ำท่าจีน ลุ่มน้ำแม่กลอง ลุ่มน้ำเพชรบุรี และลุ่มน้ำชายฝั่งทะเลตะวันตก โดยแม่น้ำที่สำคัญในภาคกลาง ได้แก่ (๑) แม่น้ำเจ้าพระยา แยกสาขาออกเป็นแม่น้ำ ๓ สาย คือ แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำน้อย และแม่น้ำลพบุรี (๒) แม่น้ำป่าสัก (๓) แม่น้ำแม่กลอง และ (๔) แม่น้ำเพชรบุรี

๑.๕.๓ ป่าไม้ ปี ๒๕๖๐ มีพื้นที่ป่าไม้ ๑๓.๙๒ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๘ ของพื้นที่หรือ ร้อยละ ๑๓.๖ ของพื้นที่ป่าทั้งประเทศ ลักษณะของป่าไม้ในภาคกลางส่วนใหญ่เป็น **ป่าเบญจพรรณ** ลักษณะทั่วไปเป็นป่าโปร่ง พื้นที่ป่าไม้ไม่รกทึบ โดยมีไม้ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจหลายชนิด ได้แก่ ไม้สัก ไม้มะค่า และยังมีป่าไม้ประเภทอื่นๆ ด้วย เช่น **ป่าดงดิบชื้น** ขึ้นอยู่ในที่ราบหรือบนภูเขาที่ระดับความสูงไม่เกิน ๖๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเล **ป่าชายเลน** มักพบขึ้นอยู่บริเวณชายฝั่งทะเล ปากแม่น้ำลำคลอง และบริเวณรอบเกาะที่มีสภาพเป็นดินเลน และป่าชายหาด ป่าที่ขึ้นคลุมดินหรือเนินทรายชายฝั่งทะเลที่ยกตัวจนน้ำท่วมไม่ถึง

๒. โครงข่ายคมนาคมขนส่งและการบริการสาธารณูปโภค

๒.๑ การคมนาคมขนส่งทางบก

๒.๑.๑ โครงข่ายถนน มีเส้นทางถนนสายหลักขนาดไม่ต่ำกว่า ๔ ช่องจราจรเชื่อมโยงทุกจังหวัดและโครงข่ายหลักของประเทศที่เชื่อมสู่ภาคต่างๆ แต่พื้นที่เมืองยังมีปัญหาการจราจรแออัด

๑) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (ถนนพหลโยธิน) จากกรุงเทพฯ ผ่านภาคกลาง (ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี ลพบุรี ชัยนาท) ไปยังภาคเหนือ ถนนเส้นนี้บางส่วนอยู่ในโครงข่ายทางหลวงเอเชีย คือ AH๑ (หิโนกง-บางปะอิน; ชัยนาท-ตาก) AH๒ (ชัยนาท-แม่สาย) AH๑๒ (สระบุรี-หิโนกง)

๒) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒ (ถนนมิตรภาพ) หรือ ทางหลวงสายสระบุรี-สะพานมิตรภาพที่หนองคาย เชื่อมโยงกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (ถนนพหลโยธิน) โดยสายทางเริ่มต้นที่จังหวัดสระบุรี มุ่งเข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยสิ้นสุดที่จังหวัดหนองคาย และเป็นส่วนหนึ่งของทางหลวงเอเชีย AH๑๒

๓) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓ (ถนนสุขุมวิท) จากกรุงเทพมหานครผ่านจังหวัดสมุทรปราการไปยังภาคตะวันออก สิ้นสุดที่ด่านพรมแดนบ้านหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด (เขตแดนไทย-กัมพูชา) เป็นส่วนหนึ่งของทางหลวงเอเชีย AH๑๒๓

๔) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔ (ถนนเพชรเกษม) จากกรุงเทพมหานครผ่านภาคกลางไปยังภาคใต้ถึงจุดผ่านแดนถาวรสะเดา (เขตแดนไทย-มาเลเซีย) เป็นส่วนหนึ่งของทางหลวงเอเชีย AH๒ และ AH๑๒๓

๕) ถนนกาญจนาภิเษก หรือ ถนนวงแหวนรอบนอกกรุงเทพมหานคร เป็นทางเลียบเมืองที่เชื่อมทางสายหลักไปสู่ทุกภาคของประเทศ เพื่อแก้ปัญหาการจราจรติดขัดในเขตกรุงเทพฯ และแผนพัฒนาภาคกลางและพื้นที่กรุงเทพมหานคร ปริมาณ เป็นถนนสายสำคัญที่มีเส้นทางเชื่อมต่อกันเป็นวงแหวนล้อมรอบตัวเมืองกรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ รวมถึงผ่านจังหวัดพระนครศรีอยุธยาด้วย

๖) เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้(North-South Economic Corridor : NSEC) เชื่อมโยงระหว่างไทย เมียนมา ลาว และจีน โดยมีจุดเริ่มต้นที่จีนเข้าเขตประเทศไทยทางจังหวัดเชียงราย มีปลายทางที่กรุงเทพฯ และมีเส้นทางเชื่อมต่อไปยังภาคใต้

๗) เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้(Southern Economic Corridor : SEC) เชื่อมโยงระหว่างเมียนมา ไทย กัมพูชา และเวียดนาม ประกอบด้วย เส้นทางทวาย-ทิกิ-กรุงเทพฯ-อรัญประเทศ-ปอยเปต-พนมเปญ-โฮจิมินห์-วังเตา ซึ่งเป็นเส้นทางที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจสูง โดยพาดผ่านเมืองสำคัญหลายเมืองและมีการขนส่งข้ามแดนตามแนวเส้นทางในปริมาณมาก และเส้นทางทวาย-ทิกิ-บ้านพุน้ำร้อน-กรุงเทพฯ-เสียมราฐ-สตริงเตร็ง-ควิยอน ซึ่งเป็นเส้นทางเศรษฐกิจและท่องเที่ยวสำคัญระหว่างไทยและกัมพูชา รวมถึงเชื่อมต่อระหว่างไทยไปกับภาคกลางของเวียดนามผ่านกัมพูชา

๒.๑.๒ รถไฟ มีศูนย์กลางอยู่ที่สถานีกรุงเทพฯ หรือสถานี "หัวลำโพง" โดยเป็นระบบทางสาม ได้แก่ ช่วงสถานีรังสิต-ชุมทางบ้านภาชี และหัวหมาก-ชุมทางฉะเชิงเทรา และทางคู่ ได้แก่ ช่วงสถานีชุมทางบางซื่อ-รังสิต ชุมทางบ้านภาชี-ลพบุรี ชุมทางบ้านภาชี-ชุมทางแก่งคอย และดลิ่งชัน-นครปฐม ทางรถไฟมี ๕ สาย คือ สายเหนือ สายตะวันออกเฉียงเหนือ สายตะวันออก สายใต้ และสายแม่กลอง

๒.๑.๓ รถไฟฟ้า มีระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนเชื่อมกรุงเทพฯ ออกสู่พื้นที่ปริมณฑลทุกทิศทาง โดยปัจจุบันมีระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนเปิดให้บริการแล้วจำนวน ๖ เส้นทาง ประกอบด้วย

๑) รถไฟฟ้าสายสีเขียวอ่อน ช่วงหมอชิต-สำโรง

๒) รถไฟฟ้าสายสีเขียวเข้ม ช่วงสนามกีฬาแห่งชาติ-บางหว้า

- ๓) รถไฟฟ้าสายสีน้ำเงิน ช่วงเตาปูน-บางซื่อ-หัวลำโพง
- ๔) รถไฟฟ้าสายสีม่วง ช่วงบางใหญ่-เตาปูน
- ๕) รถไฟฟ้าแอร์พอร์ตเรลลิงก์ ช่วงสุวรรณภูมิ-พญาไท
- ๖) รถโดยสารด่วนพิเศษ BRT ช่วงสาทร-ราชพฤกษ์ และที่อยู่ระหว่างดำเนินการ ได้แก่ รถไฟฟ้าสายสีแดงเข้ม ช่วงบางซื่อ-รังสิต สายสีเขียวอ่อน ช่วงหมอชิต-สะพานใหม่-คูคต และสายสีชมพู ช่วงแคราย-มีนบุรี เป็นต้น

๒.๒ การคมนาคมขนส่งทางน้ำ

๒.๒.๑ การขนส่งทางลำนํ้าภายในภาค ได้แก่ เส้นทางแม่น้ำเจ้าพระยา ป่าสัก แม่กลอง และท่าจีน ซึ่งยังใช้ได้ไม่เต็มศักยภาพ เนื่องจากปัญหาลำนํ้าตื้นเขินในบางช่วง

๒.๒.๒ การขนส่งทางชายฝั่ง คือ ท่าเรือกรุงเทพฯ เป็น Feeder Port ของท่าเรือแหลมฉบัง รวมถึงมีท่าเรือ Ferry หัวหิน - พัทยา

๒.๓ การคมนาคมขนส่งทางอากาศ มีท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ และท่าอากาศยานดอนเมือง และอยู่ระหว่างการพัฒนากระบวนรถไฟฟ้าเชื่อมโยง ๓ ท่าอากาศยาน ดอนเมือง-สุวรรณภูมิ-อู่ตะเภา ให้เป็นศูนย์กลางการบินของภูมิภาคอาเซียน

๒.๔ ด้านชายแดน มีด่านถาวร ๑ ด่าน คือ ด่านถาวรบ้านพุน้ำร้อน จุดผ่อนปรน ๒ จุด คือ จุดผ่อนปรนพิเศษด่านสิงขร และจุดผ่อนปรนด่านพระเจดีย์สามองค์ ที่เป็นจุดเชื่อมโยงการค้าชายแดนกับเมียนมา

๒.๕ แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการในภาค ได้แก่ รถไฟความเร็วสูงช่วงกรุงเทพฯ-โคราช รถไฟทางคู่ช่วงนครปฐม-หัวหิน หัวหิน-ประจวบคีรีขันธ์ ฉะเชิงเทรา-คลองสิบเก้า-แก่งคอย ลพบุรี-ปากน้ำโพ ฯลฯ ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (มอเตอร์เวย์) ๒ เส้นทาง ได้แก่ แผนพัฒนาภาคกลางและพื้นที่กรุงเทพมหานคร

๑) เส้นทางบางใหญ่-กาญจนบุรี

๒) เส้นทางบางปะอิน-นครราชสีมา รถไฟฟ้าสายสีเขียว ช่วงหมอชิต-สะพานใหม่-คูคต และสายสีชมพู ช่วงแคราย-มีนบุรี

๒.๖ บริการสาธารณูปโภค

๒.๖.๑ ไฟฟ้า การให้บริการไฟฟ้าครอบคลุมร้อยละ ๘๕.๗ ของจำนวนครัวเรือนในภาคกลาง โดยมีทั้งการไฟฟ้านครหลวงและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้บริการ

๒.๖.๒ ประปา การให้บริการน้ำประปายังไม่ครอบคลุมและทั่วถึง และมีปัญหาการขาดแคลนแหล่งน้ำดิบ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในปี ๒๕๖๐ การประปาภูมิภาค (กปภ.) ซึ่งให้บริการน้ำประปรารวม ๑๕ จังหวัด (ยกเว้นพื้นที่ของ กปน.) สามารถให้บริการแก่ผู้ใช้น้ำ จำนวน ๑,๐๖๙,๓๔๕ ราย สัดส่วนการให้บริการในแต่ละจังหวัด อยู่ระหว่างร้อยละ ๑๐ - ๕๔ และการประปานครหลวง (กปน.) ซึ่งให้บริการน้ำประปาครอบคลุมพื้นที่ กรุงเทพมหานคร นนทบุรี และสมุทรปราการ สามารถให้บริการแก่ผู้ใช้น้ำ จำนวน ๒,๓๒๘,๕๙๘ ราย หรือร้อยละ ๕๕.๓ ของจำนวนครัวเรือนในพื้นที่บริการ (๔,๒๑๐,๔๔๔ ราย) ทั้งนี้ ในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถให้บริการครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด

๓. สภาพเศรษฐกิจและรายได้

๓.๑ ภาพรวมเศรษฐกิจ

๓.๑.๑ ภาคกลางเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศรองลงมาจากกรุงเทพมหานคร โดยภาคกลาง (๑๗ จังหวัด) มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค ณ ราคาประจำปี ๒๕๖๐ เท่ากับ ๓,๕๒๒,๕๑๕ ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๒๒.๘ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ เมื่อเทียบขนาดเศรษฐกิจปี ๒๕๕๖ กับปี ๒๕๖๐ พบว่า ภาคกลาง (๑๗ จังหวัด) มีสัดส่วนการผลิตไม่แตกต่างจากเดิม สำหรับกรุงเทพฯ

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๓๐.๔ เป็นร้อยละ ๓๒.๕ ภาคกลางเป็นภาคที่มีการพัฒนาและใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจสูง ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจจากกรุงเทพฯ อีกทั้งยังได้รับการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานค่อนข้างเพียบพร้อม ทำให้มีความสะดวกในการคมนาคมขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ รวมทั้งมีแหล่งน้ำและระบบชลประทานค่อนข้างสมบูรณ์เมื่อเทียบกับภาคอื่นๆ และมีพื้นที่ชายแดนติดกับเมียนมา จึงมีศักยภาพและโอกาสในการพัฒนาทั้งทางด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การค้า การท่องเที่ยวและบริการ ทำให้มีสัดส่วนการผลิตสูงรองจากกรุงเทพฯ และภาคตะวันออก และเมื่อภาคกลางรวมกับกรุงเทพฯ มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ ๕๕.๓ ในขณะที่ภาคอื่นมีสัดส่วนการผลิตต่อประเทศค่อนข้างต่ำ

๓.๑.๒ โครงสร้างเศรษฐกิจของภาคกลางพึ่งพิงภาคบริการมากที่สุด

ในปี ๒๕๖๐ ภาคบริการมีสัดส่วนการผลิตร้อยละ ๔๘.๘ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๔๔.๔ ในปี ๒๕๕๖ รองลงมาคือภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนการผลิตร้อยละ ๔๕.๔ (สาขาอุตสาหกรรม ร้อยละ ๔๔.๓ สาขาเหมืองแร่ ร้อยละ ๑.๑) ลดลงจากร้อยละ ๔๘.๑ ในปี ๒๕๕๖ และที่เหลือเป็นภาคเกษตรร้อยละ ๕.๙ ลดลงจากร้อยละ ๗.๕ ในปี ๒๕๕๖ สำหรับสาขาการผลิตที่มีสัดส่วนการผลิตสูงที่สุดของภาคในปี ๒๕๖๐ คือ สาขาอุตสาหกรรม โดยสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค และสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมภาคกลางต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรวมทั้งประเทศอยู่ที่ร้อยละ ๓๗.๒ นอกจากสาขาอุตสาหกรรมแล้วสาขาการผลิตหลักของภาคที่สำคัญรองลงมา คือ สาขาการค้า มีสัดส่วนการผลิต ร้อยละ ๑๓.๖ สาขาขนส่ง ร้อยละ ๗.๐ และสาขาเกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง ร้อยละ ๕.๙

ตารางที่ ๑ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจของภาคกลาง

รายการ	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค					
• มูลค่า (ล้านบาท)	๓,๐๒๑,๙๗๘	๓,๐๙๖,๙๔๓	๓,๒๕๒,๘๔๓	๓,๓๔๒,๔๓๙	๓,๕๒๒,๕๑๕
• สัดส่วนต่อประเทศ (ร้อยละ)	๒๓.๔	๒๓.๔	๒๓.๗	๒๓.๐	๒๒.๘
• อัตราขยายตัวที่แท้จริง (ร้อยละ)	๑.๗	๐.๑๐	๓.๕	๑.๑	๔.๓
มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคต่อหัว					
• มูลค่า (บาท/คน/ปี)	๒๒๕,๔๓๗	๒๒๘,๗๗๔	๒๓๘,๐๑๑	๒๔๒,๓๑๑	๒๕๓,๑๑๖
• อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)	๒.๐	๑.๕	๔.๐	๑.๘	๔.๕
โครงสร้างการผลิต (ร้อยละ)					
• ภาคเกษตร	๗.๕	๗.๐	๖.๒	๖.๐	๕.๙
- เกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง	๗.๕	๗.๐	๖.๒	๖.๐	๕.๙
• ภาคอุตสาหกรรม	๔๘.๑	๔๗.๗	๔๗.๓	๔๕.๖	๔๕.๔
- เหมืองแร่	๐.๘	๐.๗	๐.๙	๑.๑	๑.๑
- อุตสาหกรรม	๔๗.๔	๔๖.๙	๔๖.๔	๔๔.๕	๔๔.๓
• ภาคบริการ	๔๔.๔	๔๕.๓	๔๖.๕	๔๘.๔	๔๘.๘
- การค้าส่งค้าปลีก	๑๑.๔	๑๒.๐	๑๒.๓	๑๒.๙	๑๓.๖
- ขนส่ง	๖.๗	๖.๕	๖.๘	๗.๐	๗.๐
- อื่นๆ	๒๖.๓	๒๖.๙๐	๒๗.๔	๒๘.๕	๒๘.๑

ที่มา : ประมวลจากข้อมูลของสำนักบัญชีประชาชาติ สศช.

๓.๑.๓ อัตราการขยายตัวเฉลี่ยทางเศรษฐกิจของภาคกลางต่ำกว่า

ระดับประเทศ เศรษฐกิจภาคกลางมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๒.๑ ต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๘ และถ้าเทียบรายปีจะพบว่า อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของภาคกลางส่วนใหญ่จะต่ำกว่าประเทศ ทั้งที่ภาคกลางเป็นภาคที่มีบทบาททางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากเศรษฐกิจของภาคพึ่งพิงการส่งออก ดังนั้นจำเป็นต้องเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการเพื่อยกระดับการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง

๓.๑.๔ ภาคกลางมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัว (GRP Per capita)

สูงกว่าระดับประเทศ ปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัวเท่ากับ ๒๕๓,๑๑๖ บาท เพิ่มขึ้นจาก ๒๒๕,๔๓๗ บาท ในปี ๒๕๕๖ และสูงกว่าระดับประเทศที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัวเท่ากับ ๒๒๘,๓๔๘ บาท แต่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๒.๗ ต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๒ ในช่วงเดียวกัน จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัว (GPP Per capita) สูงที่สุดคือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๔๖๕,๙๗๒ บาท รองลงมาคือ สมุทรสาคร ๔๑๑,๓๒๖ บาท และสมุทรปราการ ๓๔๓,๒๑๕ บาท ส่วนจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัวต่ำที่สุดคือ สุพรรณบุรี ๑๐๐,๕๙๕ บาท ต่ำกว่า จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๔.๖ เท่า สำหรับกรุงเทพมหานคร มีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัว ๕๗๓,๙๐๗ บาท

๓.๑.๕ พื้นที่เศรษฐกิจหลักของภาคกลางยังคงกระจุกตัวอยู่ใน

จังหวัดที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมสำคัญของภาค โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนการผลิตสูงที่สุดคือ สมุทรปราการ ร้อยละ ๒๐.๔ รองลงมา คือ พระนครศรีอยุธยา ร้อยละ ๑๑.๕ สมุทรสาคร ร้อยละ ๑๑.๓ และปทุมธานี ร้อยละ ๑๐.๘ แผนพัฒนาภาคกลางและพื้นที่กรุงเทพมหานคร ส่วนจังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อภาคต่ำที่สุดคือ จังหวัดสมุทรสงคราม ร้อยละ ๐.๖ ซึ่งให้เห็นว่าการกระจายการพัฒนาในภาคกลางยังไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่ โดยจังหวัดในภาคที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจดี คือจังหวัดในแถบปริมณฑลที่รองรับการกระจายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจมาจากกรุงเทพมหานครโดยตรงและจังหวัดที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมสำคัญของภาค ดังนั้นจำเป็นต้องรักษาพื้นที่ฐานการผลิตเดิมของภาคควบคู่กับการกระจายการพัฒนาไปยังพื้นที่จังหวัดอื่นๆ

๓.๒ เศรษฐกิจรายสาขา

๓.๒.๑ ภาคเกษตร

๑) ภาคกลางมีศักยภาพในการพัฒนาด้านการเกษตรตั้งแต่

ต้นน้ำกลางน้ำ และปลายน้ำ โดยมีดินและน้ำอุดมสมบูรณ์ และมีระบบชลประทานที่ดี มีลักษณะภูมิประเทศที่เอื้ออำนวย ทำให้เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรหลากหลายประเภท ทั้งพืชผัก ผลไม้ ปศุสัตว์ และประมง รวมทั้งเป็นแหล่งอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรที่เชื่อมโยงแหล่งผลิตสินค้าเกษตรทั้งในภาคกลาง และภาคอื่นๆ มีสถาบันวิทยาศาสตร์ข้าวแห่งชาติ ตั้งอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรีมีศูนย์วิจัยข้าวตั้งอยู่ในพื้นที่หลายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชัยนาท สุพรรณบุรี ลพบุรี ราชบุรี ปทุมธานี และพระนครศรีอยุธยา นอกจากนี้ยังมีตลาดค้าส่งค้าปลีกสินค้าเกษตรที่สำคัญในพื้นที่ เช่น ตลาดไท จังหวัดปทุมธานี ตลาดศรีเมือง จังหวัดราชบุรี ตลาดปลาสุพรรณ จังหวัดอ่างทอง และตลาดมหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร เป็นต้น

๒) ภาคกลางมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ณ ราคาประจำปี

พ.ศ. ๒๕๖๐ ประมาณ ๒๐๗,๓๗๙ ล้านบาท ลดลงจาก ๒๒๖,๖๒๑ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๖ โดยเป็นมูลค่าผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม การป่าไม้ ณ ราคาประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ประมาณ ๑๗๘,๙๐๖ ล้านบาท และการประมง ๒๘,๔๗๓ ล้านบาท ภาคเกษตรฯ ของภาคกลางมีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๑ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรฯ ของประเทศ เมื่อพิจารณาอัตราการเติบโตเฉลี่ยในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ของภาคเกษตรฯ พบว่า หดตัวเฉลี่ยร้อยละ ๐.๖ เนื่องจากรูปแบบการผลิตเป็นเกษตรเชิงพาณิชย์ที่ใช้สารเคมีจำนวนมาก มีปัญหาดินเสื่อมโทรม และหลายพื้นที่มักประสบปัญหาอุทกภัยและภัยแล้ง มูลค่าผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม การป่าไม้ มีสัดส่วนการผลิตร้อยละ ๕.๑ ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคกลาง และร้อยละ ๑๕.๓ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม การป่าไม้ของประเทศ สำหรับการประมง แม้ว่าจะมีสัดส่วนการผลิตเพียงร้อยละ ๐.๘ ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคกลาง แต่มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ ๒๕.๐ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์การประมงของประเทศ

๓) ภาคกลางเป็นแหล่งการทำเกษตรฯ ที่สำคัญของประเทศ

และมีแนวโน้มการพัฒนาคุณภาพการผลิตมากขึ้น แหล่งการทำเกษตรฯ (เกษตรและประมง) ที่สำคัญของภาคกลาง คือ จังหวัดราชบุรี มีสัดส่วนการผลิตร้อยละ ๑๒.๓ รองลงมาคือ จังหวัดสุพรรณบุรี ร้อยละ ๑๒.๒

กาญจนบุรี ร้อยละ ๑๐.๑ และนครปฐม ร้อยละ ๙.๕ ภาคกลางเป็นพื้นที่ที่มีที่ราบลุ่มแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์เหมาะสมในการทำการเกษตร แม้ว่าปัจจุบันมีแรงผลักดันทางเศรษฐกิจทำให้พื้นที่เกษตรกรรมของภาคกลางลดลงไปมาก โดยแปรเปลี่ยนไปเป็นพื้นที่อุตสาหกรรม และที่อยู่อาศัยมากขึ้น แต่ภาคกลางยังถือว่าเป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญของประเทศแห่งหนึ่ง ทั้งทางด้านการเพาะปลูก การทำปศุสัตว์ และประมง

๔) พื้นที่ชลประทานต่อพื้นที่เกษตรของภาคกลางสูงกว่าค่าเฉลี่ยประเทศ โดยมีสัดส่วนร้อยละ ๕๘.๘ ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่มีสัดส่วนร้อยละ ๒๒.๐ พื้นที่ชลประทานของภาคกลางในปี ๒๕๖๐ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๑๐.๖ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๓ ของพื้นที่ชลประทานทั้งประเทศ

๕) เกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์ในพื้นที่ยังมีไม่มากนัก
จากข้อมูลการตรวจรับรองเกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์ของกรมวิชาการเกษตร ณ วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ พบว่า ภาคกลางมีพื้นที่ได้รับการรับรองเกษตรปลอดภัยรวมทั้งสิ้น ๑๐๑,๘๙๓.๕๘ ไร่ แบ่งออกเป็นที่ยังไม่หมดอายุ ๙๘,๔๘๐.๖๕ ไร่ และที่หมดอายุ ๓,๔๑๒.๙๓ ไร่ และเกษตรอินทรีย์ ๑,๔๖๙.๙๙ ไร่ แบ่งออกเป็นที่ยังไม่หมดอายุ ๑,๔๔๗.๗๔ ไร่ และที่หมดอายุ ๒๒.๒๕ ไร่ โดยจังหวัดในภาคกลางที่มีพื้นที่ได้รับการรับรองแหล่งผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยมากที่สุดคือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รองลงมาคือ จังหวัดปทุมธานี ราชบุรี และสุพรรณบุรี ส่วนจังหวัดที่มีพื้นที่ได้รับการรับรองแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์มากที่สุดคือ จังหวัดลพบุรี รองลงมาคือ จังหวัดสุพรรณบุรี สระบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และราชบุรี

๓.๒.๒ ภาคอุตสาหกรรม

๑) สาขาอุตสาหกรรมเป็นสาขาการผลิตหลักของภาค ภาคกลางมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ ภาคอุตสาหกรรม ณ ราคาประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ เท่ากับ ๑,๕๙๗,๕๖๕ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก ๑,๔๕๔,๕๘๐ ล้านบาทในปี ๒๕๕๖ โดยเป็นมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรม ๑,๕๕๙,๑๙๒ ล้านบาท และสาขาเหมืองแร่ฯ ๓๘,๓๗๓ ล้านบาท สาขาอุตสาหกรรมจึงเป็นสาขาการผลิตหลักที่สำคัญของภาคกลาง ปี ๒๕๖๐ สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓ และมีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมของประเทศคิดเป็นร้อยละ ๓๗.๒

๒) สาขาอุตสาหกรรมของภาคกลางมีอัตราขยายตัวเฉลี่ยต่ำกว่าระดับประเทศ เมื่อพิจารณาการเติบโตของสาขาอุตสาหกรรมของภาคกลางในช่วง ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ที่ผ่านมา พบว่า สาขาอุตสาหกรรมของภาคกลางขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ในขณะที่ระดับประเทศมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๑.๗

๓) อุตสาหกรรมและแหล่งผลิตที่สำคัญของภาคกลางยังคงกระจุกตัวในจังหวัดปริมณฑล พระนครศรีอยุธยา และสระบุรี จังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสูงสุด คือ จังหวัดสมุทรปราการ รองลงมาคือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สมุทรสาคร ปทุมธานี และนครปฐม สำหรับอุตสาหกรรมสำคัญๆ ที่มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สูงสุดของภาคกลางคือ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารคิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาอุตสาหกรรมของภาค แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรปราการ และนครปฐม รองลงมาคือ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์คอมพิวเตอร์อิเล็กทรอนิกส์และอุปกรณ์ทางทัศนศาสตร์ ร้อยละ ๑๐.๖ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และปทุมธานี อุตสาหกรรมการผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี ร้อยละ ๑๐.๐ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรปราการ และนครปฐม อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องดื่ม ร้อยละ ๙.๕ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม ปทุมธานีและพระนครศรีอยุธยา อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์รถพ่วงและรถกึ่งรถพ่วง ร้อยละ ๗.๒ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาและสมุทรปราการ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก ร้อยละ ๖.๗ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร นครปฐม และสมุทรปราการ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆ ที่ทำจากแร่โลหะ ร้อยละ ๖.๕ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในพื้นที่จังหวัดสระบุรี

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

๔) อุตสาหกรรมของภาคกลางส่วนใหญ่ยังขาดการนำนวัตกรรม

มาสร้างมูลค่าเพิ่มมีการใช้แรงงานอย่างเข้มข้น และส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทำให้มีคู่แข่งทางการค้าสูง และยังมีปัญหาการขาดแคลนแรงงาน คุณภาพแรงงานไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เกิดปัญหามลพิษ เนื่องจากขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการควบคุมมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัญหาเหล่านี้ควรต้องหาแนวทางแก้ไขโดยเร็ว เพื่อให้ภาคกลางมีศักยภาพในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมต่อไปได้อย่างยั่งยืน

๕) ภาคกลางเป็นที่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ

ปัจจุบันมีนิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญในพื้นที่ ๑๕ แห่ง ใน ๘ จังหวัด คือ สมุทรปราการ ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมบางปู นิคมอุตสาหกรรมบางพลี ปทุมธานี ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมนวนคร สมุทรสาคร ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมมหาสารนคร นิคมอุตสาหกรรมสมุทรสาคร และนิคมอุตสาหกรรมสินสาคร พระนครศรีอยุธยา ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน นิคมอุตสาหกรรมไฮเทค (บ้านหว่า) และนิคมอุตสาหกรรมสหรัตนนคร ราชบุรี ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมราชบุรี และนิคมอุตสาหกรรมวี อาร์ เอ็ม สระบุรี ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมแก่งคอย และนิคมอุตสาหกรรมหนองแค เพชรบุรี ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมบริการไทย ไดมอนด์ ซิตี้ และประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมเหล็กบางสะพาน

๓.๒.๓ การค้าชายแดน

๑) ภาคกลางเป็นภาคที่มีศักยภาพในการพัฒนาทางด้านการค้าชายแดนกับประเทศเมียนมา

โดยภาคกลางมีพื้นที่ชายแดนติดกับเมียนมาทางฝั่งตะวันตก ซึ่งจังหวัดที่เป็นแหล่งการค้าชายแดนที่สำคัญคือ จังหวัดกาญจนบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๖๑ ภาคกลางมีมูลค่าการค้าชายแดนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๗๖,๗๙๑.๖๙ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๘ ของประเทศ ลดลงจาก ๑๑๔,๘๓๕.๗๖ ล้านบาทในปี ๒๕๕๖ โดยเป็นมูลค่าการนำเข้า ๗๕,๙๕๖.๙๙ ล้านบาท และส่งออก ๘๓๔.๗๐ ล้านบาท ขาดดุลการค้ากับประเทศเพื่อนบ้านมาโดยตลอด เนื่องจากมีการนำเข้าก๊าซธรรมชาติมาจากทางเมียนมาเป็นมูลค่าสูงสำหรับการค้าชายแดนของภาคกลาง ในช่วง ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑ มีอัตราการหดตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๙ ในขณะที่ระดับประเทศขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๖

๒) สินค้าส่งออกส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุปโภคบริโภค โดยสินค้า

ส่งออกไปยังเมียนมาที่สำคัญ ได้แก่ อาหารเสริมและนม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เครื่องปรุงรส น้ำมันปาล์ม ต้นกล้วย กุ้งแช่เย็นแช่แข็ง สุกรมีชีวิต ปุ๋ยและปูนซีเมนต์ เป็นต้น และสินค้านำเข้าจากเมียนมาที่สำคัญ ได้แก่ ก๊าซธรรมชาติ โค-กระบือมีชีวิต ไม้ไผ่ลำ อาหารทะเล ขี้เลื่อย และเฟอร์นิเจอร์ไม้ เป็นต้น แม้ว่าการค้าชายแดนของภาคกลางจะเป็นการนำเข้ามากกว่าส่งออก เนื่องจากต้องพึ่งพาพลังงานและพืชเกษตรที่เป็นวัตถุดิบการผลิตจากประเทศเพื่อนบ้าน แต่ก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศได้

๓.๒.๔ การท่องเที่ยว

๑) จำนวนนักท่องเที่ยวของภาคกลางมีแนวโน้มขยายตัวสูง

กว่าระดับประเทศ ภาคกลางเป็นพื้นที่ที่มีสภาพภูมิประเทศทั้งภูเขา ป่าไม้ น้ำตก และทะเล รวมทั้งเป็นแหล่งประวัติศาสตร์ที่สำคัญของประเทศ จึงมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายหลากหลายประเภท แหล่งท่องเที่ยวสำคัญและมีชื่อเสียงของภาคกลาง ได้แก่ ชะอำ หัวหิน และอุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา เป็นต้น ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวจำนวนมาก ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือน ๖๒.๒๕ ล้านคน เพิ่มขึ้นจาก ๔๓.๘๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๖ จังหวัดในภาคกลางที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุด คือ จังหวัดกาญจนบุรี รองลงมา คือ จังหวัดเพชรบุรี พระนครศรีอยุธยา และประจวบคีรีขันธ์ สำหรับอัตราการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวของภาคกลาง ในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๔.๓ สูงกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๘.๑

๒) รายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มขยายตัวต่ำกว่า

ระดับประเทศ ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีรายได้จากการท่องเที่ยว ๑๕๘,๒๒๕.๑๗ ล้านบาท (คิดเป็นร้อยละ ๖.๔ ของประเทศ) เพิ่มขึ้นจาก ๙๗,๑๑๖.๓๖ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๖ จังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุดในภาคกลาง คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รองลงมาคือ จังหวัดเพชรบุรีกาญจนบุรีและพระนครศรีอยุธยา สำหรับอัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวของภาคกลางในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๓.๑ ต่ำกว่าระดับประเทศที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๓.๖

๓) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาวไทย และจำนวนวันพัก

และรายจ่ายของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ค่อนข้างต่ำกว่าภาคอื่น เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เป็นที่รู้จัก และมีที่ตั้งอยู่ใกล้ กรุงเทพมหานคร จึงไม่นิยมพักค้าง กรุงเทพมหานครมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ได้แก่ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และปี ๒๕๖๐ กรุงเทพมหานคร ได้เป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาท่องเที่ยวมากที่สุดในโลก สำหรับรายได้ท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร มีสูงถึง ๙๔๗,๒๘๔.๓๐ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๓ ของประเทศ

๓.๓ เศรษฐกิจระดับครัวเรือน

จากข้อมูลล่าสุดปี ๒๕๖๐ พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนของประชากรในภาคกลางสูงกว่าประเทศ แต่หนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนของประชากรในภาคกลางต่ำกว่าประเทศ และเมื่อพิจารณาแนวโน้มอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ของรายได้พบว่าสูงกว่าระดับประเทศ ส่วนอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของหนี้สินต่ำกว่าระดับประเทศ และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการขยายตัวระหว่างรายได้กับหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนแล้ว พบว่า อัตราการขยายตัวของรายได้เฉลี่ยครัวเรือนสูงกว่าหนี้สินเฉลี่ย ดังนั้นประชากรของภาคมีแนวโน้มที่จะมีรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๓.๓.๑ รายได้เฉลี่ยครัวเรือนของภาคกลางสูงกว่าระดับประเทศ โดย

ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีรายได้เฉลี่ยครัวเรือน ๓๐,๖๖๐ บาทต่อเดือน สูงกว่าระดับประเทศ (๒๖,๙๔๖ บาทต่อเดือน) เพิ่มขึ้นจาก ๒๖,๘๓๐ บาทต่อเดือน ในปี ๒๕๕๖ โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๑๒.๓ สูงกว่าระดับประเทศที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ จังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยครัวเรือนสูงที่สุดของภาค คือ จังหวัดปทุมธานี ๔๑,๔๘๔ บาทต่อเดือน รองลงมาคือ นนทบุรี ๔๐,๘๖๑ บาทต่อเดือน สระบุรี ๓๕,๓๗๘ บาทต่อเดือน ราชบุรี ๓๓,๖๒๒ บาทต่อเดือน นครปฐม ๓๒,๗๖๑ บาทต่อเดือน และสมุทรสงคราม ๓๐,๑๘๓ บาทต่อเดือน ส่วนจังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยครัวเรือนต่ำสุดในภาค คือจังหวัดลพบุรี ๑๙,๗๙๖ บาทต่อเดือน

๓.๓.๒ หนี้สินเฉลี่ยครัวเรือนของภาคกลางต่ำกว่าระดับประเทศ โดย

ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน ๖๒,๘๕๗ บาท ต่ำกว่าระดับประเทศ (๑๗๘,๙๙๔ บาท) ลดลงจาก ๖๕,๙๓๒ บาทในปี ๒๕๕๖ โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๐) ร้อยละ ๖.๒ ต่ำกว่าระดับประเทศที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๐.๔ จังหวัดที่มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนสูงที่สุดของภาค คือ จังหวัดปทุมธานี ๒๙๔,๙๐๑ บาท รองลงมา คือ นนทบุรี ๒๘๘,๙๔๐ บาท ชัยนาท ๒๘๖,๘๘๘ บาท และสระบุรี ๒๘๖,๔๖๐ บาท ส่วนจังหวัดที่มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนต่ำสุดในภาค คือ จังหวัดสุพรรณบุรี ๔๕,๘๖๑ บาท

๔. ประชากรและสังคม

๔.๑ ประชากร

ภาคกลางมีอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ข้อมูลจากกรมการปกครอง ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น ๑๒.๐๒ ล้านคน (ชาย ๕.๘๑ ล้านคน หญิง ๖.๒๐ ล้านคน) หรือร้อยละ ๑๘.๒ ของประเทศ เพิ่มขึ้นจาก ๑๑.๕๐ ล้านคนในปี ๒๕๕๕ และมีอัตราการเพิ่มของจำนวนประชากรรวมของภาคในช่วงปี ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐ เฉลี่ยร้อยละ ๐.๙ ต่อปีสูงกว่าประเทศที่มีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ ๐.๕ โดยจังหวัดที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในสามลำดับแรก ได้แก่

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

จังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี มีจำนวนประชากร ๑.๓๑ ๑.๒๓ และ ๑.๑๓ ล้านคน ตามลำดับ การเพิ่มขึ้นของประชากรของภาคกลางส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากประชากรจากภูมิภาคอื่นหรือประชากรที่ไม่มีสัญชาติอพยพมาพักอาศัยและประกอบอาชีพ

๔.๒ แรงงาน

สัดส่วนกำลังแรงงานของภาคกลางมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ในปี ๒๕๖๐ ภาคกลางมีประชากรอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป ๑๑.๘๙ ล้านคน เป็นผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานหรือผู้ที่พร้อมจะทำงาน ๘.๓๖ ล้านคน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๗๐.๓ ลดลงจากปี ๒๕๕๕ ที่มีสัดส่วนร้อยละ ๗๒.๙ ของประชากรอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป กำลังแรงงานเหล่านี้นี้ประกอบด้วย ผู้มีงานทำ ๘.๒๕ ล้านคน ซึ่งผู้มีงานทำส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๓.๐ อยู่ในภาคบริการ รองลงมาร้อยละ ๓๐.๑ อยู่ในภาคอุตสาหกรรม และร้อยละ ๑๖.๙ อยู่ในภาคเกษตรกรรม โดยแรงงานในภาคบริการมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๔๙.๖ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕๓.๐ ในปี ๒๕๖๐ เช่นเดียวกับแรงงานในภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๖.๘ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๓๐.๑ ในปี ๒๕๖๐ แต่แรงงานในภาคเกษตรกรรมมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ ๒๓.๖ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๖.๙ ในปี ๒๕๖๐ สำหรับอัตราการว่างงาน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๐.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑.๑ ในปี ๒๕๖๐ ในปี ๒๕๕๙ สำหรับอัตราการว่างงาน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๐.๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑.๐ ในปี ๒๕๕๙

๔.๓ การศึกษา

คนในภาคกลางได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้นและสูงกว่าค่าเฉลี่ยประเทศ โดยจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕-๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก ๘.๗ ปี ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๙.๘ ในปี ๒๕๖๐ สูงกว่าภาคอื่นๆ ซึ่งระดับประเทศมีปีการศึกษาเฉลี่ย ๙.๕ ปี โดยจังหวัดที่มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยสูงสุดของภาค ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ ซึ่งมีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ๑๑.๕ ๑๐.๙ และ ๑๐.๕ ปี ตามลำดับ สำหรับกรุงเทพมหานคร มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ๑๑.๗ ปี

๔.๔ สาธารณสุข

ประชาชนในภาคกลางมีโอกาสดำเนินการด้านสาธารณสุขได้ดีที่สุดของประเทศ เนื่องจากเป็นที่ตั้งของสถานพยาบาลที่ดีที่สุดและมากที่สุดของประเทศ โดยมีจำนวนโรงพยาบาลรัฐบาลจำนวน ๑,๙๓๙ แห่ง แยกเป็น โรงพยาบาลชุมชน (รพช.) ๑๑๘ แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป (รพท.) ๒๒ แห่ง โรงพยาบาลศูนย์ (รพศ.) ๘ แห่ง และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) จำนวน ๑,๗๙๑ แห่ง และสัดส่วนแพทย์ต่อประชากรของภาคกลางไม่รวมกรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มดีขึ้น จากแพทย์ ๑ คนต่อประชากร ๒,๔๔๓ คน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒,๐๔๖ คน ในปี ๒๕๖๐ ซึ่งจังหวัดสมุทรสาคร มีโอกาสดำเนินการด้านสุขภาพสูงที่สุด โดยมีแพทย์ ๑ คน ต่อประชากร ๑,๒๕๒ คน รองลงมาคือ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีแพทย์ ๑ คน ต่อประชากร ๑,๔๒๓ คน และจังหวัดสระบุรี ซึ่งมีแพทย์ ๑ คน ต่อประชากร ๑,๖๔๕ คน ในส่วนของกรุงเทพมหานคร มีโอกาสดำเนินการด้านสุขภาพสูงที่สุดของประเทศ โดยมีแพทย์ ๑ คน ต่อประชากร ๖๓๐ คน มีโรงพยาบาลสังกัดโรงเรียนแพทย์ ๙ แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป ๒๖ แห่ง โรงพยาบาลเฉพาะโรคและสถาบันเฉพาะโรค ๑๓ แห่ง ศูนย์บริการสาธารณสุขครบทุกเขตรวม ๖๘ ศูนย์/ ๗๖ สาขา และโรงพยาบาลเอกชน ๑๐๔ แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓ ของโรงพยาบาลเอกชนทั้งหมด

๕. ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ

๕.๑ สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕.๑.๑ ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม พื้นที่ใช้ประโยชน์นอกการเกษตร

เพิ่มขึ้น ในขณะที่พื้นที่เกษตรลดลง ทรัพยากรดินมีแนวโน้มเสื่อมโทรมในระดับสูง ซึ่งมีสาเหตุจากการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้สารเคมี การแผ้วถางป่าไม้ เป็นต้น และยังมีปัญหาดินเสื่อมโทรมที่เกิดตามธรรมชาติ โดยปัญหาดินเปรี้ยวจัดในภาคกลางมีปริมาณเนื้อที่ ๓.๒๐ ล้านไร่ ปัญหาดินเค็มมีพื้นที่ประมาณ ๐.๔๘ ล้านไร่ พบในบริเวณพื้นที่ที่มีตะกอนน้ำทะเล น้ำกร่อยและกลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ใกล้กับทะเล ได้แก่ จังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี อ่างทอง สิงห์บุรี และชัยนาท

๕.๑.๒ ปริมาณน้ำในอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่มีแนวโน้มลดลง ปริมาณน้ำท่าของภาคกลางมาจากลุ่มน้ำหลัก ๗ แห่ง (ลุ่มน้ำเจ้าพระยา ลุ่มน้ำสะแกกรัง ลุ่มน้ำป่าสัก ลุ่มน้ำท่าจีน ลุ่มน้ำแม่กลอง ลุ่มน้ำเพชรบุรี ลุ่มน้ำชายฝั่งตะวันตก) มีค่าเฉลี่ย ๒๔,๙๗๖ ล้านลูกบาศก์เมตร/ปี จากสถิติปริมาณการเก็บกักน้ำได้ของอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ของภาคกลางจำนวน ๕ อ่าง พบว่า ปริมาณน้ำที่กักเก็บได้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ – ๒๕๖๑ มีปริมาณลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๑ ต่อปี โดยปี ๒๕๖๑ มีปริมาณน้ำกักเก็บได้จำนวน ๒๓, ๕๔๒ ล้านลูกบาศก์เมตร คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๐ ของความจุอ่าง เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๔.๕ จากปี ๒๕๖๐ และคิดเป็นร้อยละ ๙๔.๒ ของปริมาณน้ำท่ารายปี ขณะที่ความต้องการใช้น้ำเพิ่มขึ้น จากการเพิ่มขึ้นของรอบการผลิตภาคเกษตร การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการเพิ่มขึ้นของชุมชนอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การขาดแคลนน้ำในหน้าแล้งยังคงเป็นปัญหาต่อเนื่อง

๕.๑.๓ ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นเพิ่มขึ้น ภาคกลางมีปริมาณขยะมากเป็นลำดับ ๒ ของประเทศ รองจากภาคตะวันออกเฉียเหนือ โดยในช่วงปี ๒๕๕๗-๒๕๖๐ ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นของภาคกลางเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรอุปโภคบริโภคของประชาชน โดยในปี ๒๕๖๐ มีปริมาณขยะที่เกิดขึ้น ๕.๔๐ ล้านตันต่อปี หรือ ๑๔,๗๙๘ ตันต่อวัน หรือคิดเป็นร้อยละ ๒๔ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้นทั้งประเทศ จังหวัดที่มีปริมาณการเกิดขยะมากที่สุดตามลำดับ คือ จังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม และพระนครศรีอยุธยา สำหรับปริมาณขยะที่มีการกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการและที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์เมื่อเทียบกับปริมาณขยะที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นทุกปี เนื่องจาก รัฐบาลให้ความสำคัญกับปัญหาขยะ ส่งผลให้มีการดำเนินงานเกี่ยวกับปัญหาขยะอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ภาคกลางก็ยังคงประสบปัญหาปริมาณขยะของเสียอันตรายที่มีแนวโน้มมากขึ้น โดยเฉพาะของเสียอันตรายจากชุมชน และมูลฝอยติดเชื้อ นอกจากนี้ ยังมีขยะในทะเลที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

๕.๒ สถานการณ์ด้านภัยพิบัติ

๕.๒.๑ ไฟป่าแนวโน้มลดลง จากสถิติตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ – ๒๕๖๑ พบว่าจำนวนพื้นที่ป่าที่ถูกไฟไหม้ลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๔.๖ ต่อปี โดยปี ๒๕๖๑ พบว่า มีพื้นที่ป่าถูกไฟไหม้ ๑,๒๔๔ ไร่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๐.๐๑ ของพื้นที่ป่าภาคกลาง ลดลงจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๔๗.๒ ซึ่งจังหวัดสุพรรณบุรี มีสัดส่วนไฟไหม้ป่าเมื่อเทียบกับพื้นที่ป่าไม้มากที่สุดเพียงแค่อ้อยละ ๐.๐๔ เท่านั้น โดยสาเหตุส่วนใหญ่คาดว่าจะเกิดจากการเผาไร่เพื่อกำจัดวัชพืชหรือเศษซากพืชที่เหลืออยู่ภายหลังการเก็บเกี่ยว

๕.๒.๒ สถานการณ์อุทกภัยเพิ่มขึ้น ช่วงปี ๒๕๕๖ – ๒๕๖๐ ภาคกลางมีจำนวนหมู่บ้านและครัวเรือน ที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะปี ๒๕๕๙ และ ๒๕๖๐ มีหมู่บ้านได้รับความเสียหายจาก ๓๐ หมู่บ้านในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒,๗๘๓ หมู่บ้านในปี ๒๕๕๙ และ ๓,๕๖๙ หมู่บ้านในปี ๒๕๖๐ ซึ่งปี ๒๕๖๐ จังหวัดที่ได้รับความเสียหายมากที่สุด คือ จังหวัดเพชรบุรี กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และ

สุพรรณบุรี ตามลำดับ สาเหตุหลักเกิดจากฝนตกหนักติดต่อกันเป็นเวลานานและน้ำป่าไหลหลาก ประกอบกับการขยายตัวของเมืองส่งผลให้ความต้องการใช้ที่ดินสำหรับปลูกสร้างเพิ่มมากขึ้น

๕.๒.๓ พื้นที่ประสบภัยแล้งลดลง ภาพรวมในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา (๒๕๕๖-๒๕๖๐) แนวโน้มหมู่บ้านที่ประสบภัยแล้งของภาคกลางมีจำนวนลดลง โดยปี ๒๕๖๐ มีเพียงจังหวัดกาญจนบุรีเท่านั้นที่ประสบภัยแล้ง จำนวน ๒๙ หมู่บ้าน ๘๐๒ ครัวเรือน ซึ่งตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ – ๒๕๕๙ จังหวัดที่ประสบภัยแล้งต่อเนื่องยังคงเป็นจังหวัดกาญจนบุรี สระบุรี ชัยนาท สุพรรณบุรี และเพชรบุรี สาเหตุหลักเกิดจากภาวะฝนทิ้งช่วงส่งผลให้ปริมาณน้ำฝนที่ตกน้อยและไม่ตกในพื้นที่อ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่

๖. สภาวะแวดล้อม

ภาคกลางและพื้นที่กรุงเทพมหานคร มีที่ตั้ง ลักษณะภูมิสังคม โครงสร้างเศรษฐกิจ ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เป็นจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ ดังนี้คือ

๖.๑ จุดแข็ง

๖.๑.๑ เป็นที่ตั้งของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีผู้เดินทางมาเยือนมากที่สุดในโลก (Global Destinations Cities Index) เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ได้แก่ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร พระบรมมหาราชวัง และถนนข้าวสาร เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียบพร้อม ทำให้รายได้ท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครสูงถึง ร้อยละ ๓๘.๓ ของประเทศ และในปี ๒๕๖๐ กรุงเทพมหานคร ติดอันดับเมืองท่องเที่ยวที่มีผู้เดินทางมาเยี่ยมเยือนมากที่สุดในโลก

๖.๑.๒ เป็นศูนย์กลางการบริหารราชการ ศูนย์กลางเศรษฐกิจและธุรกิจสำคัญของประเทศ เนื่องจากเป็นที่ตั้งของกระทรวง กรม ตลาดหลักทรัพย์ สถาบันการเงิน ธุรกิจ และการค้าชั้นนำของประเทศ

๖.๑.๓ เป็นที่ตั้งของสถาบันการศึกษาชั้นนำทุกระดับและมีความพร้อมด้านเครื่องมือ อุปกรณ์และบุคลากรการวิจัย โดยมีมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยและพัฒนาที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก

๖.๑.๔ เป็นที่ตั้งของสถานพยาบาลที่ดีที่สุดและมากที่สุดในประเทศ โดยมีศูนย์การแพทย์ชั้นนำ และสถาบันการแพทย์เฉพาะทางที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก

๖.๑.๕ เป็นฐานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมส่งออกและแหล่งจ้างงานหลักของประเทศ ซึ่งอุตสาหกรรมที่สำคัญของภาค ได้แก่ วัสดุก่อสร้าง ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ในจังหวัดสระบุรี พระนครศรีอยุธยา ปทุมธานี สมุทรปราการ รวมถึงอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร โดยเฉพาะการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมอาหาร ๓ กลุ่ม คือ อุตสาหกรรมอาหารทะเล จังหวัดสมุทรสาคร อุตสาหกรรมไก่เนื้อ จังหวัดลพบุรี และอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตลอดจนเขตอุตสาหกรรมเหล็กที่บางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๖.๑.๖ เป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งของประเทศและภูมิภาคอาเซียน โดยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งอย่างเพียบพร้อมและทันสมัย สามารถอำนวยความสะดวกในการคมนาคมขนส่งที่ครอบคลุมการเชื่อมโยงระหว่างเมือง ระหว่างภาค และระหว่างประเทศมากกว่าภาคอื่นๆ ทั้งทางบก ทางราง ทางน้ำ และทางอากาศ

๖.๑.๗ เป็นแหล่งรวมของแม่น้ำสายสำคัญและมีพื้นที่ลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีพื้นที่ชลประทานมากที่สุดเป็น “อู่ข้าว อู่น้ำ” ของประเทศ โดยมีสัดส่วนพื้นที่ชลประทานคิดเป็นร้อยละ ๓๐.๕ ของพื้นที่ชลประทานทั้งประเทศ

๖.๑.๘ เป็นศูนย์รวบรวมและกระจายสินค้าเกษตรของประเทศ
เนื่องจากมีตลาดค้าส่งค้าปลีก สินค้าเกษตรที่สำคัญในพื้นที่ เช่น ตลาดไท จังหวัดปทุมธานี ตลาดศรีเมือง จังหวัดราชบุรี ตลาดปลาสุพรรณ จังหวัดอ่างทอง และตลาดมหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร เป็นต้น

๖.๑.๙ เป็นแหล่งเกษตรกรรมที่อุดมสมบูรณ์ของประเทศ เนื่องจากมีสภาพพื้นที่และระบบชลประทานที่อุดมสมบูรณ์ โดยมีลักษณะการผลิตที่เด่นและแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ได้แก่ ภาคกลางตอนบน เป็นแหล่งผลิตข้าวและพืชไร่ เช่น อ้อยโรงงาน และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ภาคตะวันตกเป็นแหล่งผลิตสับปะรด มะพร้าว และไม้ผล นอกจากนี้ภาคกลางยังเป็นแหล่งผลิต โคนม-โคเนื้อ สุกร และไก่ รวมทั้งยังมีพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่เหมาะสมแก่การทำประมงน้ำลึกและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งทะเลที่สำคัญของประเทศ

๖.๑.๑๐ มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลาย โดยมีทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต และแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ ได้แก่ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา ชะอำ และหัวหิน เป็นต้น นอกจากนี้ ภาคกลางยังมีพื้นที่อีกหลายแห่งที่มีสภาพภูมิอากาศและธรรมชาติที่เหมาะสมต่อการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวและบริการเชิงสุขภาพ เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การบริการที่พักแบบ Long Stay Home Stay การบริการสปา การดูแลสุขภาพผู้สูงอายุ การบริการสุขภาพ นวดแผนไทย สมุนไพรเพื่อสุขภาพ และอาหารสุขภาพ การท่องเที่ยวแบบผจญภัย ทัวร์ป่า ฯลฯ

๖.๑.๑๑ เป็นพื้นที่ในแนวเส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor : SEC) เชื่อมโยงระหว่างเมียนมา ไทยกัมพูชาและเวียดนาม ซึ่งเป็นเส้นทางที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจสูง โดยพาดผ่านเมืองสำคัญหลายเมืองและมีการขนส่งข้ามแดนตามแนวเส้นทางในปริมาณมาก จึงเป็นเส้นทางเศรษฐกิจและท่องเที่ยวสำคัญที่เชื่อมโยงระหว่างไทย เมียนมา และกัมพูชา รวมถึงเชื่อมต่อไปยังเวียดนามได้

๖.๒ จุดอ่อน

๖.๒.๑ มีพื้นที่กรุงเทพมหานคร และจังหวัดที่มีการเจริญเติบโตและขยายตัวของเมืองสูง ประสบปัญหาที่กระทบต่อคุณภาพชีวิต ได้แก่ ปัญหาจราจรแออัด ปัญหาฝุ่นละอองจากการจราจรที่หนาแน่น ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาขยะ ปัญหาน้ำท่วม ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งปัญหาความเสี่ยงภัยการก่อการร้าย เป็นต้น

๖.๒.๒ มีปัญหาฝุ่นละอองในเขตอุตสาหกรรมก่อสร้าง โดยเฉพาะในพื้นที่ตำบลหน้าพระลาน อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสระบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีปัญหาฝุ่นละอองขนาดเล็กไม่เกิน ๑๐ ไมครอน มากที่สุดของประเทศ

๖.๒.๓ พื้นที่เกษตรที่อุดมสมบูรณ์ลดลง จากการขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรมรุกพื้นที่เกษตร และเป็นการทำการเกษตรเชิงพาณิชย์ที่ยังมีการใช้สารเคมีจำนวนมาก

๖.๒.๔ ปัญหาการเชื่อมต่อระหว่างโครงข่ายถนนกับระบบการขนส่งอื่นๆ มีน้อย ทำให้ไม่ประหยัดและมีต้นทุนสูง เนื่องจากภาคกลางได้มีการพัฒนาโครงข่ายถนนเป็นจำนวนมาก ในขณะที่การพัฒนาโครงข่ายรถไฟและท่าเรือเพื่อใช้ขนส่งสินค้ายังมีน้อย

๖.๒.๕ ทักษะกำลังแรงงานอยู่ในเกณฑ์ต่ำไม่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของภาค ซึ่งจะส่งผลกระทบทางลบต่อการพัฒนา ทำให้ขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้ความสามารถที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกได้ โดยเฉพาะในภาคการผลิตที่มีการใช้ทุนและเทคโนโลยีอย่างเข้มข้น

๖.๒.๖ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เนื่องจากการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และชุมชนเมือง โดยไม่มีการดำเนินมาตรการควบคุม และบริหารจัดการสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสม ได้แก่ คุณภาพแม่น้ำเจ้าพระยาและท่าจีน ตอนล่างเสื่อมโทรมลง คุณภาพดินเสื่อมโทรมลง ป่าไม้และป่าชายเลนถูกบุกรุกทำลาย และความสมบูรณ์ของทรัพยากรชายฝั่งลดลง เป็นต้น

๖.๒.๗ การพัฒนาอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ยังใช้เทคโนโลยีเดิม และมีการใช้แรงงานเข้มข้น จึงสร้างมูลค่าเพิ่มได้ต่ำ

๖.๒.๘ การท่องเที่ยวกระจุกตัวในกรุงเทพมหานคร และบางจังหวัด เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวรอบนอกไม่เป็นที่รู้จักและขาดความพร้อมจึงไม่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้พักค้างในพื้นที่ได้

๖.๒.๙ ผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลให้มีอัตราการพึ่งพิงเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากสัดส่วนประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ในขณะที่ประชากรวัยเด็ก และวัยแรงงาน มีแนวโน้มลดลง

๖.๓ โอกาส

๖.๓.๑ การเปิดเสรีการค้าและการลงทุนกับประเทศกลุ่ม CLMV จะเป็นโอกาสในการขยายตลาดส่งออกสินค้าอาหารและอุตสาหกรรมมากขึ้น รวมทั้งชักจูงนักลงทุนเข้ามาลงทุนในพื้นที่ภาคกลางเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีความพร้อมทั้งในด้านทำเลที่ตั้ง ระบบโครงสร้างพื้นฐานและบริการสังคม

๖.๓.๒ การพัฒนาความเชื่อมโยงเขตเศรษฐกิจพิเศษทวาย-ภาคกลาง-ระยองเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกตามเส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor) จะเป็นโอกาสในการเพิ่มการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

๖.๓.๓ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีชีวภาพเทคโนโลยีวัสดุ และนาโนเทคโนโลยี จะเป็นโอกาสในการปรับกระบวนการผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลายทั้งในด้านคุณภาพ มาตรฐาน และราคา

๖.๓.๔ โครงสร้างประชากรที่กำลังเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมผู้สูงอายุ เปิดโอกาสให้กับสินค้าและบริการใหม่ ที่สอดคล้องกับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป อาทิ การขยายตัวของตลาดอาหารสุขภาพสมุนไพร และการแพทย์พื้นบ้าน สถานที่ท่องเที่ยวและการพักผ่อนระยะยาวของผู้สูงอายุ

๖.๓.๕ กระแสการรักษาสุขภาพและความนิยมธรรมชาติที่ขยายตัวไปทั่วโลก ช่วยให้เกิดความตระหนักในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันก็สร้างกระแสความนิยมบริโภคสินค้าเชิงอนุรักษ์และสินค้าสุขภาพ

๖.๓.๖ แผนงานโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระหว่างภาค จะเป็นโอกาสในการเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ระหว่างภาค

๖.๔ ภัยคุกคาม

๖.๔.๑ สินค้าราคาถูกของประเทศอื่นที่ต้นทุนถูกกว่าเข้ามาตีตลาด ส่งผลให้สูญเสียส่วนแบ่งทางการตลาดและนักลงทุนต่างชาติย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเหล่านั้นเนื่องจากมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าซึ่งสินค้าของภาคกลางที่ได้รับผลกระทบ เช่น ข้าว เสื้อผ้า ผลไม้ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

๖.๔.๒ กัยก่การร้ายข้ามชาติที่มีแนวโน้มการก่ออาชญากรรมใน **เขตเมือง** ซึ่งเป็นอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในภูมิภาคอาเซียน จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งกระทบต่อเศรษฐกิจ ทำให้นักธุรกิจหรือผู้ประกอบการที่สนใจจะเข้ามาลงทุน ขาดความเชื่อมั่น

๖.๔.๓ มาตรการกีดกันที่ไม่ใช่ภาษี เช่น มาตรฐานการผลิตสินค้า มาตรฐานด้านความสะอาดและสุขอนามัย โดยได้มีการตั้งกฎเกณฑ์ในการรับซื้อสินค้าจากผู้ผลิตค่อนข้างมาก และมีการตรวจสอบคุณภาพอย่างเข้มงวด ส่งผลให้ผู้ประกอบการในภาคกลางต้องเร่งปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐานและคุณภาพสินค้าให้เป็นที่ยอมรับระหว่างประเทศ

๖.๔.๔ การเปลี่ยนสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติมีความผันผวนและรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะอุทกภัยและภัยแล้ง

๗. ปัญหาและประเด็นท้าทาย

๗.๑ ปัญหาคุณภาพชีวิตของคนในเมือง ได้แก่ ปัญหาจราจร ขยะ น้ำเสีย น้ำท่วม มลพิษทางอากาศ ฯลฯ

๗.๒ ปัญหาการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๗.๓ ทักษะกำลังแรงงานอยู่ในเกณฑ์ต่ำไม่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของภาค

๗.๔ พื้นที่เกษตรที่อุดมสมบูรณ์ลดลงจากการขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม และเป็นการทำเกษตรเชิงพาณิชย์ที่ใช้สารเคมีจำนวนมาก

๗.๕ อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ยังขาดการนำนวัตกรรมมาสร้างมูลค่าเพิ่ม ใช้แรงงานเข้มข้น และส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

๗.๖ การท่องเที่ยวกระจุกตัวในกรุงเทพฯ และบางจังหวัด แหล่งท่องเที่ยวรอบนอกไม่เป็นที่รู้จักและขาดความพร้อมจึงไม่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้พักค้างในพื้นที่

๗.๗ มีสถาบันการศึกษาและวิจัยชั้นนำทุกระดับแต่ยังขาดการนำผลงานวิจัยที่สามารถใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการที่ชัดเจน

๘. แนวคิดและทิศทางการพัฒนา

ภาคกลางและพื้นที่กรุงเทพฯ เป็นภูมิภาคที่มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงกับทุกภาคภายในประเทศ เนื่องจากเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงกรุงเทพมหานคร และเป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการระดับกระทรวง หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สถาบันการศึกษาและวิจัยชั้นนำทุกระดับ สถาบันการรักษาพยาบาลที่ดีที่สุด รวมทั้งสถาบันธุรกิจ และสถาบันการเงินชั้นนำของประเทศ ขณะเดียวกันภาคกลางตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ ที่มีความอุดมสมบูรณ์เป็น “อู่ข้าว อู่น้ำ” ของประเทศ และเป็นพื้นที่ ในแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้ของอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Southern Economic Corridor) ที่เชื่อมโยงเมียนมา-ไทย-กัมพูชา-เวียดนาม ซึ่งเป็นเส้นทางลัดโลจิสติกส์ (Landbridge) เชื่อมโยงภูมิภาคอาเซียนกับโลกตะวันตกและโลกตะวันออก

ดังนั้น การพัฒนาภาคกลางสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” จำเป็นต้องรักษาความมีชื่อเสียงของกรุงเทพมหานครให้เป็นเมืองชั้นนำระดับโลกตลอดไป ควบคู่ไปกับการใช้ศักยภาพพื้นฐานด้านความอุดมสมบูรณ์ของดินและน้ำ และความพร้อมของสถาบันการศึกษา/วิจัยในการยกระดับภาคการเกษตรสู่เกษตรอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อผลิตสินค้าและบุคลากรที่มีมูลค่าสูง รวมทั้งการเร่งรัดผลักดันเส้นทางลัดโลจิสติกส์เชื่อมโยงทวาย (เมียนมา) กับระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เพื่อให้ภาคกลางเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์ในการเชื่อมโยงเส้นทางการค้าการขนส่งระหว่างทะเลตะวันตกและทะเลตะวันออกในระยะยาว

๘.๑ เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์

ภาคกลางมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงกับทุกภาคภายในประเทศ เนื่องจากเป็นที่ตั้งของกรุงเทพมหานคร สถาบันการศึกษาและวิจัยชั้นนำทุกระดับ สถาบันการรักษายาบาลที่ดีที่สุด นอกจากนี้ ภาคกลางยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง สภาพพื้นที่และระบบชลประทานที่อุดมสมบูรณ์ เป็นฐานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ และเป็นพื้นที่แนวระเบียงเศรษฐกิจตอนใต้ของอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Southern Economic Corridor) ที่เชื่อมโยงเมียนมา-ไทย-กัมพูชา-เวียดนาม ซึ่งเป็นเส้นทางลัดโลจิสติกส์ (Landbridge) เชื่อมโยงภูมิภาคอาเซียนกับโลกตะวันตกและโลกตะวันออก ภาคกลางจึงมีเป้าหมายที่จะ “พัฒนากรุงเทพฯ สู่มหานครทันสมัยและภาคกลางเป็นฐานการผลิตสินค้าและบริการที่มีมูลค่าสูง”

๘.๒ วัตถุประสงค์

๘.๒.๑ เพื่อรักษาภาพลักษณ์ของกรุงเทพฯ ให้เป็นเมืองที่มีความทันสมัย และเป็นเมืองน่าอยู่น่าเที่ยวในลำดับต้นๆ ของโลกตลอดไป

๘.๒.๒ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้อยู่ดีมีสุขทั้งสุขภาพกาย จิตใจ มีความมั่นคงด้านอาชีพและรายได้ และมีสภาพแวดล้อมที่ดี

๘.๒.๓ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถและยกระดับการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว อย่างต่อเนื่อง

๘.๒.๔ เพื่อฟื้นฟูและรักษาฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน

๘.๓ เป้าหมาย

๘.๒.๑ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคกลางขยายตัวเพิ่มขึ้น

๘.๒.๒ สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ของภาคกลางลดลง

๘.๔ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
อัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคกลาง	๒,๕๐๘,๗๙๙ ลบ. (มูลค่า CVM ปี ๒๕๖๐)	เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๓.๕	เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๓.๕
สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ภาคกลาง	๐.๔๐๖ (ปี ๒๕๖๐)	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๐๐	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๐๐	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๐๐	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๐๐	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๐๐

หมายเหตุ : ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายภาคกลาง ไม่รวมกรุงเทพมหานคร

๘.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนา

๘.๕.๑ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนากรุงเทพฯ เป็นมหานครทันสมัยระดับโลกควบคู่กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเมือง

๘.๕.๒ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติและสร้างความเชื่อมโยงเพื่อกระจายการท่องเที่ยวทั่วทั้งภาค

๘.๕.๓ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ยกระดับการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมโดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๘.๕.๔ ยุทธศาสตร์ที่ ๔ บริหารจัดการน้ำและทรัพยากรธรรมชาติเพื่อแก้ไขปัญหาท่วม ภัยแล้ง และคงความสมดุลของระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

๘.๕.๕ ยุทธศาสตร์ที่ ๕ เปิดประตูการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวเชื่อมโยงเขตเศรษฐกิจพิเศษทวาย-ภาคกลาง-ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก

๘.๕.๖ ยุทธศาสตร์ที่ ๖ พัฒนาความเชื่อมโยงเศรษฐกิจและสังคมกับทุกภาคเพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพและลดความเหลื่อมล้ำภายในประเทศ

➔ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๑ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔)

การบริหารงานเชิงยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดเป็นรูปแบบใหม่ของการบริหารงานแบบบูรณาการในรูปของการรวมกลุ่มจังหวัดที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงในด้านต่างๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งจะช่วยให้การวางกรอบทิศทางการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรเป็นไปอย่างมีระบบ และรวมกันแก้ไขปัญหาระหว่างจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดตั้งกลุ่มจังหวัดได้ดำเนินการตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ จนกระทั่งคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ เห็นชอบการปรับปรุงการจัดกลุ่มจังหวัดจาก ๑๙ กลุ่มจังหวัดเหลือ ๑๘ กลุ่มจังหวัด และการกำหนดจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัด รวมทั้งให้จัดตั้งสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (The Office of Strategy Management : OSM) ในจังหวัดที่เป็นที่ตั้งศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัดตามที่สำนักงาน ก.พ.ร. เสนอ และตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยให้จัดตั้งสำนักงานกลุ่มจังหวัดเป็นหน่วยงานบริหารราชการส่วนกลางภายในสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย โดยกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๑ ตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม ซึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร มีแม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง และแม่น้ำแควไหลผ่าน นอกจากนี้ยังมีเขื่อนศรีนครินทร์ และเขื่อนวชิราลงกรณ โดยจังหวัดกาญจนบุรีอยู่ห่างกรุงเทพฯ มากที่สุดเพียง ๑๒๙ กิโลเมตร ทำให้ได้รับอิทธิพลจากการขยายตัวของกรุงเทพฯ จนกลายเป็นเขตเศรษฐกิจเดียวกัน มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติเหมาะแก่การเกษตรกรรม ไม่ว่าจะเป็นข้าว พืชผัก พืชไร่ ผลไม้ ประมงและปศุสัตว์ ทำให้มีศักยภาพสนับสนุนนโยบายครัวโลกของรัฐบาล มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมาย มีเขตชายแดนติดต่อกับพม่า ระยะทาง ๔๔๐ กิโลเมตร ซึ่งเหมาะแก่การค้าชายแดน ประการสำคัญแต่ละจังหวัดเป็นจังหวัดขนาดกลางที่มีประชากรใกล้เคียงกันประมาณจังหวัดละ ๘ แสนคนเศษ รวม ๓.๔ ล้านคนเศษ ซึ่งเหมาะแก่การบริหารพัฒนาในด้านต่างๆ

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๑ ประกอบด้วยจังหวัดนครปฐม จังหวัดราชบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดกาญจนบุรี ร่วมกันจัดทำยุทธศาสตร์ โดยยึดนโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด และประเทศไทย ๔.๐ โดยทำการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัด จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค และปัญหาความต้องการเชิงพื้นที่ เพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๑ พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔ ไปสู่ทวารวดี ๔.๐

❖ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด

+ วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางสินค้าเกษตร อุตสาหกรรม และบริการเพื่อสุขภาพครบวงจร การท่องเที่ยวหลากหลายเชื่อมโยงอารยธรรมทวารวดี การค้าและการลงทุนระดับสากลที่มีความสามารถในการแข่งขัน และการค้าผ่านแดนสู่เอเชีย”

+ พันธกิจ

๑. ปรับโครงสร้างการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของชุมชน เกษตรกร วิสาหกิจชุมชนสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม ให้มีความสามารถในการแข่งขัน ก้าวทันเทคโนโลยีสู่ทันบริบทโลก รอดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่การมีรายได้ที่มั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน

๒. สร้างและประสานความร่วมมือในการพัฒนาเครือข่ายระหว่างภาคเอกชน ชุมชนประชาคมและภาครัฐ รวมถึงเครือข่ายภายใน ในการพัฒนาส่งเสริมระบบดำเนินงานทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในกลุ่มจังหวัด

๓. ปรับปรุง สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่มีการเชื่อมโยงกัน และการพัฒนาทางเศรษฐกิจร่วมกันของกลุ่มจังหวัด

๔. พัฒนาระบบติดตามและประเมินผล รวมถึงกลไกในการขับเคลื่อนโครงการ/กิจกรรมของกลุ่มจังหวัดให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์

+ เป้าประสงค์รวม

เศรษฐกิจมั่นคง ประชาชนมั่งคั่ง และความสุขที่ยั่งยืน (มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน)

เศรษฐกิจมั่นคง ประเมินจากอัตราการขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด ร้อยละ ๓.๕

ประชาชนมั่งคั่ง ประเมินจากมูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ยต่อหัว เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕

ความสุขที่ยั่งยืน ประเมินจากค่าดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) เฉลี่ยของกลุ่มจังหวัด ต้องไม่น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของปี ๒๕๕๗ – ๒๕๕๘ (หรือไม่น้อยกว่า ๐.๖๒๒๙)

+ ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาสินค้าเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ ให้ได้คุณภาพ มาตรฐานยกระดับสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพครบวงจร

เน้นให้เกิดการพัฒนาสินค้าไม่ว่าจะเป็นสินค้าเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ ให้ได้คุณภาพมาตรฐาน ระดับนานาชาติที่บ่งบอกถึงความปลอดภัย และมุ่งเน้นด้านสุขภาพซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาตั้งแต่วิธีการผลิต ต้นน้ำ กลางน้ำ จนถึงปลายน้ำ โดยส่งเสริมการใช้สารชีวภาพทดแทนสารเคมีและพัฒนาพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ สนับสนุนให้มีระบบตรวจสอบรับรองคุณภาพของสินค้าเกษตร พัฒนาการแปรรูปสินค้าเกษตรให้มีความหลากหลาย และส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกร รวมทั้งวิสาหกิจชุมชน ส่งเสริมและสนับสนุนการตลาด ประชาสัมพันธ์สินค้า และบริการ พัฒนาอุตสาหกรรมเชื่อมโยง สนับสนุนการเป็นศูนย์กลางสุขภาพครบวงจร รวมถึงการบริหารความเสี่ยงเพื่อให้มีสินค้าเพียงพอกับความต้องการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมอัตลักษณ์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด อารยธรรมทวารวดีไปยังแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน และยกระดับการท่องเที่ยวให้มีชื่อเสียง

เน้นเรื่องการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัด โดยมีประเด็น “อารยธรรมทวารวดี” เป็นกรอบในการดำเนินการ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องและสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ ประเพณีวัฒนธรรม อารยธรรมทวารวดี วิถีชุมชน รวมถึงการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเชิงอนุรักษ์เพื่อรักษาความ

อุดมสมบูรณ์และสภาพแวดล้อมที่สวยงามของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งจะมุ่งเน้นทางด้านการประชาสัมพันธ์การมีอิเวนต์หรือกิจกรรมต่างๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวมายังกลุ่มจังหวัด โดยจะต้องมีการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว เชื่อมโยงกิจกรรม ตลอดจนบุคลากรด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการปรับปรุงสินค้าด้านการท่องเที่ยวให้สื่อความหมายถึงอารยธรรมทวารวดี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาและส่งเสริมการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดนให้มีศักยภาพ ผลักดันเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการค้าการลงทุน เชื่อมโยงการค้าสู่เอเชีย

เน้นเรื่องการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ เพื่อเชื่อมโยงไปยังด้านตะวันตกสู่เอเชีย โดยใช้จังหวัดกาญจนบุรีที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเป็นประตูเชื่อมโยงไปยังโครงการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกและเขตนิคมอุตสาหกรรมทวาย รวมถึงเชื่อมโยงการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้านในระดับภูมิภาคโลก ตามแผนการพัฒนาตามแนวพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) กับสนามบินสุวรรณภูมิและท่าเรือแหลมฉบัง ในภาคตะวันออก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ ยกระดับการผลิต ภาคเกษตรกรรม พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม สินค้าชุมชนและภาคแรงงาน ปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตโดยเน้นวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมสู่ประเทศไทย ๔.๐

เน้นการสร้างนวัตกรรมการจัดการ ความคิดริเริ่ม และการตลาด เพื่อยกระดับการผลิต ภาคเกษตรกรรม พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม สินค้าชุมชน และภาคแรงงาน ภายใต้กรอบแนวคิดประเทศไทย ๔.๐ เพื่อสร้างความเข้มแข็งภาคการเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน และในประเด็นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ซึ่งจะทำให้ประเทศรอดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง

➔ **แผนพัฒนาจังหวัดกาญจนบุรี ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ฉบับทบทวนใหม่**
รอบปี พ.ศ. ๒๕๖๒

แผนพัฒนาท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับแผนพัฒนาจังหวัด มีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์จังหวัดกาญจนบุรี

“เมื่อนำอยู่ เกษตรปลอดภัย การท่องเที่ยวคุณภาพ เป็นระเบียบเศรษฐกิจตะวันตก”

พันธกิจ

๑. พัฒนาทุนมนุษย์ทุนทางสังคม และคุณภาพชีวิต อย่างทั่วถึง
๒. สนับสนุนการวิจัยและพัฒนา นวัตกรรม เทคโนโลยีในการจัดการระบบสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต
๓. เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ในพื้นที่ตอนในและพื้นที่ชายแดน
๔. สนับสนุนการจัดทำแผนแม่บทผังชุมชน และผังเมืองรวม
๕. พัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ให้มีคุณภาพ มาตรฐาน เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการท่องเที่ยว ปลอดภัย
๖. จัดตั้งนิคมเกษตรกรรม พัฒนาศักยภาพระบบการผลิต การแปรรูปสินค้าเกษตร เกษตรอุตสาหกรรม ปลอดภัยให้มีคุณภาพมาตรฐานเพื่อการบริโภคและส่งออก
๗. พัฒนาเศรษฐกิจฐานราก ส่งเสริมอาชีพชุมชน ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
๘. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ให้มีมาตรฐานสากล เพิ่มช่องทางการค้าภายใน การค้าชายแดน ส่งเสริมความสัมพันธ์และการค้ากับต่างประเทศ

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

เป้าประสงค์รวม

๑. ประชาชนชาวจังหวัดกาญจนบุรีมีความสุขในการดำรงชีวิต มีระบบดูแลสวัสดิการและส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิต อย่างเหมาะสม มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
๒. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย
๓. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานสากล ทั้งระบบ และมีความปลอดภัย
๔. จังหวัดกาญจนบุรีมีประชาชนยากจนลดลง มีการพัฒนา เศรษฐกิจทั้งระบบที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ เสริมสร้างสุขภาวะ ความมั่นคง ความปลอดภัยและสังคมแห่งการเรียนรู้
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเกษตรกรรมอย่างครบวงจร
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ส่งเสริมการท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์และการท่องเที่ยวคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ เขตเศรษฐกิจพิเศษ และการค้าชายแดน

กลยุทธ์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ เสริมสร้างสุขภาวะ ความมั่นคง ความปลอดภัยและสังคมแห่งการเรียนรู้

กลยุทธ์การพัฒนา

๑. พัฒนาระบบการบริหารจัดการและการให้บริการด้านสาธารณสุขอย่างครบวงจรและทั่วถึง
๒. พัฒนาคุณภาพชีวิตและสร้างทุนทางสังคมชุมชนเข้มแข็ง
๓. ส่งเสริมให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างทั่วถึง
๔. เสริมสร้างระบบความปลอดภัยตามมาตรฐานสากลในทุกมิติ
๕. ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีความรู้ด้านการบริหารจัดการด้านสาธารณสุข
๖. พัฒนาประสิทธิภาพการศึกษาตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน
๗. พัฒนาจัดการด้านแรงงานสัมพันธ์สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน งานประกันสังคมมุ่งให้ผล

สัมฤทธิ์

๘. ส่งเสริมการมีงานทำ ของแรงงานในระบบและนอกระบบอย่างยั่งยืน
๙. ส่งเสริมและต่อยอดโครงการตามพระราชดำริฯ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเกษตรกรรมอย่างครบวงจร

กลยุทธ์การพัฒนา

๑. ส่งเสริมและพัฒนาระบบข้อมูล แผนพัฒนาการเกษตร ระบบสารสนเทศการเกษตร ให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทพื้นที่
๒. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบชลประทานเพื่อการเกษตร และการใช้พลังงานทางเลือกเพื่อการเกษตรให้เหมาะสมครอบคลุมทุกพื้นที่
๓. ส่งเสริมสนับสนุนการวิจัย เพื่อพัฒนาการเกษตร โดยใช้ภูมิปัญญาดั้งเดิมร่วมกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่
๔. ส่งเสริมและสร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
๕. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิต อาหารและสินค้าเกษตรปลอดภัย การแปรรูป การจำหน่ายให้มีคุณภาพและมาตรฐาน ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๖. ส่งเสริมบุคลากร (ภาครัฐ) ด้านการเกษตรให้เป็น Smart Officer
๗. ส่งเสริมช่องทางการตลาดของสินค้าเกษตร

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ส่งเสริมการท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์และการท่องเที่ยวคุณภาพ

กลยุทธ์การพัฒนา

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
๒. สำรวจ วิจัย และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่
๓. ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเดิมอย่างสมดุลและยั่งยืน
๔. ส่งเสริมสินค้าและบริการการท่องเที่ยวมุ่งสู่มาตรฐานสากล
๕. ส่งเสริมการใช้นวัตกรรมด้านการตลาดยุคใหม่
๖. เสริมสร้างความเข้มแข็งภาคีเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว
๗. ส่งเสริมอัตลักษณ์วิถีชีวิต วัฒนธรรม เพื่อความยั่งยืน
๘. ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ เขตเศรษฐกิจพิเศษ และการค้าชายแดน

กลยุทธ์การพัฒนา

๑. เพิ่มประสิทธิภาพระบบการขนส่งและโครงสร้างพื้นฐาน
๒. เสริมสร้างศักยภาพและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
๓. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ผลิตรายงานแรงงาน แรงงานวิชาชีพ และยกระดับสถานประกอบการสู่มาตรฐานสากล ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
๔. ส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ และการค้าชายแดน
๕. เสริมสร้างความสัมพันธ์และการค้ากลุ่มประเทศอาเซียน+๖

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์คือ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ เสริมสร้างสุขภาวะ ความมั่นคง ความปลอดภัยและสังคมแห่งการเรียนรู้

๑. ประชาชนชาวจังหวัดกาญจนบุรีมีความสุขในการดำรงชีวิต มีระบบดูแลสวัสดิการและส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิต อย่างเหมาะสม มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเกษตรกรรมอย่างครบวงจร

๑. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ส่งเสริมการท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์และการท่องเที่ยวคุณภาพ

๑. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานสากล ทั้งระบบ และมีความปลอดภัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมการพัฒนาระบบเศรษฐกิจเขตเศรษฐกิจพิเศษและการค้าชายแดน

๑. จังหวัดกาญจนบุรีมีประชาชนยากจนลดลง มีการพัฒนา เศรษฐกิจทั้งระบบที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

❖ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน มีความสัมพันธ์กับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี โดยมุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มั่นคงมีมาตรฐาน ส่งเสริมประชาชนให้มีอาชีพ และรายได้เพิ่มขึ้น โดยคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรที่มีคุณค่าและยั่งยืน ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งปัจจุบันมีรายละเอียดของยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี ดังนี้

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

- ๑.๑ การส่งเสริมอาชีพ การเกษตรและเกษตรอุตสาหกรรม
- ๑.๒ การส่งเสริมการลงทุน การพาณิชย์กรรม และการค้าสู่สากล
- ๑.๓ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- ๒.๑ การคมนาคมและการขนส่ง
- ๒.๒ การส่งเสริมสนับสนุนและบำรุงรักษาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน
- ๒.๓ การผังเมือง

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม

- ๓.๑ การพัฒนาสังคมและสังคมสงเคราะห์
- ๓.๒ การพัฒนาและส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ
- ๓.๓ การพัฒนาและส่งเสริมการศึกษา
- ๓.๔ การสาธารณสุข
- ๓.๕ การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
- ๓.๖ การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ๓.๗ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ๔.๑ การอนุรักษ์ ฟื้นฟูและส่งเสริมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๔.๒ การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษ
- ๔.๓ การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม
- ๔.๔ การส่งเสริมให้ประชาชนใช้พลังงานสะอาดและพลังงานจากการเกษตร

๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม

- ๕.๑ การส่งเสริม อนุรักษ์ ฟื้นฟูด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีท้องถิ่น
- ๕.๒ การส่งเสริมอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ และ

พิพิธภัณฑสถานบ้าน

- ๕.๓ การส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น

๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการ

- ๖.๑ การพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ
- ๖.๒ การปรับปรุง พัฒนาสถานที่ พัสตและทรัพย์สินสำหรับการปฏิบัติงาน
- ๖.๓ การส่งเสริมความรู้และสร้างจิตสำนึกในการทำงาน
- ๖.๔ การส่งเสริมการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
- ๖.๕ การส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วม

❖ ไทยแลนด์ ๔.๐ (THAILAND ๔.๐)

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นต้องมีความสัมพันธ์กับไทยแลนด์ ๔.๐ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีกลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง โดยรายละเอียดไทยแลนด์ ๔.๐ มีดังนี้

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

กระทรวงพาณิชย์

Thailand 4.0

Source : Office of National Economic and Social Development Board, 15 August 2016

ประเทศไทยในอดีต

ประเทศไทย 1.0
สังคมเกษตรกรรม

ประเทศไทย 2.0
มุ่งเน้นอุตสาหกรรมเบา

ประเทศไทย 3.0
มุ่งสู่อุตสาหกรรมที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

ทำให้ประเทศไทยติดอยู่ในกับดัก

ประเทศรายได้ ปานกลาง ความเหลื่อมล้ำ ความไม่สมดุล

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทย ได้ลดระดับลง

ถึงเวลาที่เราต้องเปลี่ยน

ทำมากได้น้อย

ทำน้อยได้มาก

ยกขีดความสามารถใน 4 กลุ่มเป้าหมาย

เกษตรแบบดั้งเดิม
เกษตรสมัยใหม่

SMEs เดิม
Smart SMEs และ Startups

บริการมูลค่าต่ำ
บริการมูลค่าสูง

แรงงานทักษะต่ำ
แรงงานมีความรู้

เปลี่ยนความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ : ความหลากหลายทางชีวภาพ และความหลากหลายทางวัฒนธรรม
สู่ความได้เปรียบในเชิงแข่งขัน ด้วยนวัตกรรม และ ความคิดสร้างสรรค์

1 กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ

2 กลุ่มสาธารณสุข และเทคโนโลยีการแพทย์

3 กลุ่มหุ่นยนต์อัจฉริยะ และระบบเครื่องกล อิเล็กทรอนิกส์ควบคุม

4 กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยี และอินเทอร์เน็ตเชื่อมต่อ

5 กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรมและบริการ ที่มูลค่าสูง

รวมพลังประชารัฐ

มหาวิทยาลัย ภาคเอกชน ภาคการเงิน

เครือข่ายจากต่างประเทศ สถาบันวิจัย

โดยมีภาครัฐคอยสนับสนุน

ประเทศไทย ๔.๐ ถือเป็นการพัฒนาเครื่องยนต์เพื่อขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจชุดใหม่ (New Engines of Growth) ด้วยการเปลี่ยนแปลง ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ของประเทศที่มีอยู่ ๒ ด้าน คือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และ ความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ให้เป็นความได้เปรียบในเชิงแข่งขัน โดยการเติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา แล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเป็น ๕ กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย ประกอบด้วย

๑. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ (Food, Agriculture & Bio-Tech) อาทิ เทคโนโลยีการเกษตร (AgriTech) เทคโนโลยีอาหาร (FoodTech) เป็นต้น

๒. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Health, Wellness & Bio-Med) อาทิ เทคโนโลยีสุขภาพ (HealthTech) เทคโนโลยีการแพทย์ (MedTech) สปา (Spa) เป็นต้น

๓. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม (Smart Devices, Robotics & Mechatronics) อาทิ เทคโนโลยีหุ่นยนต์ (RobotTech) เป็นต้น

๔. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว (Digital, IOT, Artificial intelligence & Embedded Technology) อาทิ เทคโนโลยีการเงิน (Fintech) (IOT) เทคโนโลยีการศึกษา (EdTech) อี-มาร์เก็ตเพลส (E-Market place) อี-คอมเมิร์ซ (E-Commerce) เป็นต้น

๕. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง (Creative, Culture & High Value Services) อาทิ เทคโนโลยีการออกแบบ (DesignTech) ธุรกิจไลฟ์สไตล์ (Lifestyle Business) เทคโนโลยีการท่องเที่ยว (TravelTech) การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ (Service Enhancing) เป็นต้น

➔ แผนพัฒนาอำเภอเมืองกาญจนบุรี ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ฉบับทบทวนประจำปี ๒๕๖๑

องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน ได้จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาอำเภอเมืองกาญจนบุรี ด้านส่งเสริมการพัฒนาการเกษตร ด้านการพัฒนาสังคมและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการบริหารจัดการอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพและด้านการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว ซึ่งแผนพัฒนาอำเภอเมืองกาญจนบุรีรายละเอียด ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของอำเภอเมืองกาญจนบุรี

๑. ประวัติความเป็นมา

อำเภอเมืองกาญจนบุรีเป็นอำเภอที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี ได้รับการยกฐานะเป็นอำเภอเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ที่ว่าการอำเภอเมืองกาญจนบุรีหลังเดิม ตั้งอยู่ถนนหลักเมือง ตำบลบ้านเหนือ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๙๗ ได้ย้ายมาตั้งอยู่ถนนแสงชูโต ตำบลปากแพรก จนถึงปัจจุบัน ผู้เป็นเสนาบดีคนแรกของอำเภอเมืองกาญจนบุรี คือขุนศรีพิบูลย์ รวมระยะเวลาการก่อตั้งอำเภอเมืองกาญจนบุรี จนถึงปัจจุบัน รวม ๑๐๐ ปี

๒. คำขวัญอำเภอเมืองกาญจนบุรี

“สุสานสัมพันธมิตร พิชิตภัยบ้านเก่า เรื่องเล่าสงครามเก้าทัพ งามสรรพสวนศรีนครินทร์ แดนถิ่นประวัติศาสตร์ ชมธรรมชาติแม่น้ำแคว”

๓. ข้อมูลสภาพทั่วไปและการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน

(๑) ที่ตั้งอำเภอ อาณาเขต ขนาดพื้นที่

อำเภอเมืองกาญจนบุรี ตั้งอยู่ที่ ถนนแสงชูโต ตำบลปากแพรก อำเภอเมืองกาญจนบุรี ห่างจากศาลากลางจังหวัดกาญจนบุรี ประมาณ ๑๐๐ เมตร และห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ ๑๓๐ กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๒๓๖.๒๘ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๗๗๕,๑๔๗ ไร่ โดยมีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับ อำเภอศรีสวัสดิ์และอำเภอบ่อพลอย

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อำเภอท่าม่วง

ทิศใต้ ติดต่อกับ อำเภอท่าม่วง

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ อำเภอด่านมะขามเตี้ย และมีอาณาเขตติดต่อกับสาธารณรัฐสหภาพ

พม่า ระยะทาง ๓๐ กิโลเมตร

(๒) ลักษณะภูมิประเทศ อำเภอเมืองกาญจนบุรีมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง สลับกับเขาเตี้ย ๆ ป่าละเมาะและป่าโปร่ง มีที่ราบสูงเป็นบางส่วนทางตอนใต้ของอำเภอ

(๓) ลักษณะภูมิอากาศ สภาพภูมิอากาศโดยทั่วไปของอำเภอเมืองกาญจนบุรี แบ่งออกเป็น ๓ ฤดู

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคมถึงต้นเดือนพฤศจิกายน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงกุมภาพันธ์

๔. การปกครองและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่

๔.๑ ด้านการปกครอง อำเภอเมืองกาญจนบุรี แบ่งการปกครองออกเป็น ๑๑ ตำบล ๑๐๑ หมู่บ้าน ดังนี้

ตำบลปากแพรก จำนวน ๑๓ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านลิ้นช้าง	หมู่ที่ ๒ บ้านเขาแหลม	หมู่ที่ ๓ บ้านลุ่ม
หมู่ที่ ๔ บ้านวังสารภี	หมู่ที่ ๕ บ้านห้วยนา	หมู่ที่ ๖ บ้านป่ายุบ
หมู่ที่ ๗ บ้านเขาเม็ง	หมู่ที่ ๘ บ้านห้วยน้ำใส	หมู่ที่ ๙ บ้านหัวเขา
หมู่ที่ ๑๐ บ้านห้วยนาล่าง	หมู่ที่ ๑๑ บ้านพรางนิมิต	หมู่ที่ ๑๒ บ้านลุ่มดงกระเบา
หมู่ที่ ๑๓ บ้านเขาเม็งพัฒนา		

ตำบลหนองบัว จำนวน ๘ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านห้วยหอยกาบ	หมู่ที่ ๒ บ้านหนองบัว	หมู่ที่ ๓ บ้านหนองบัว
หมู่ที่ ๔ บ้านพุพระ	หมู่ที่ ๕ บ้านพุเสียบ	หมู่ที่ ๖ บ้านป่านางเยื่อ
หมู่ที่ ๗ บ้านพุประดู่	หมู่ที่ ๘ บ้านตลิ่งแดง	

ตำบลช่องสะเดา จำนวน ๗ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านช่องสะเดา	หมู่ที่ ๒ บ้านหมอเฒ่า	หมู่ที่ ๓ บ้านโป่งปิด
หมู่ที่ ๔ บ้านช่องกระติง	หมู่ที่ ๕ บ้านแก่งปลาสด	หมู่ที่ ๖ บ้านท่ากะทิ
หมู่ที่ ๗ บ้านทับศิลา		

ตำบลบ้านเก่า จำนวน ๑๕ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านบ้านเก่า	หมู่ที่ ๒ บ้านห้วยน้ำขาว	หมู่ที่ ๓ บ้านท่าโป๊ะ
หมู่ที่ ๔ บ้านหลังเขา	หมู่ที่ ๕ บ้านลำทหาร	หมู่ที่ ๖ บ้านทุ่งศาลา
หมู่ที่ ๗ บ้านหนองบ้านเก่า	หมู่ที่ ๘ บ้านตอไม้แดง	หมู่ที่ ๙ บ้านลำทราย
หมู่ที่ ๑๐ บ้านตะเคียนงาม	หมู่ที่ ๑๑ บ้านสามหนอง	หมู่ที่ ๑๒ บ้านพุน้ำร้อน
หมู่ที่ ๑๓ บ้านท่าทุ่งนา	หมู่ที่ ๑๔ บ้านประตูด่าน	หมู่ที่ ๑๕ บ้านใหม่ห้วยน้ำขาว

ตำบลวังเย็น จำนวน ๗ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านดงยาง	หมู่ที่ ๒ บ้านนากาญจน์	หมู่ที่ ๓ บ้านวังเย็น
หมู่ที่ ๔ บ้านลำวังเย็น	หมู่ที่ ๕ บ้านวังตะเคียน	หมู่ที่ ๖ บ้านลุ่มโป่งเสี้ยว
หมู่ที่ ๗ บ้านสะพานหิน		

ตำบลเกาะสำโรง จำนวน ๙ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านท่ากระบือ	หมู่ที่ ๒ บ้านท่าอ้อ	หมู่ที่ ๓ บ้านแก่งหลวง
หมู่ที่ ๔ บ้านเกาะสำโรง	หมู่ที่ ๕ บ้านเขาคอก	หมู่ที่ ๖ บ้านชายทุ่ง
หมู่ที่ ๗ บ้านถ้ำมึงกรทอง	หมู่ที่ ๘ บ้านเขาขวาง	หมู่ที่ ๙ บ้านท่าแล่นพัฒนา

ตำบลวังดั่ง จำนวน ๑๒ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านวังดั่ง	หมู่ที่ ๒ บ้านท่ามะนาว	หมู่ที่ ๓ บ้านท่าโป่ง
หมู่ที่ ๔ บ้านหนองหอย	หมู่ที่ ๕ บ้านท่าห่ม	หมู่ที่ ๖ บ้านเขาน้อย
หมู่ที่ ๗ บ้านหินดาด	หมู่ที่ ๘ บ้านวังจาน	หมู่ที่ ๙ บ้านหนองสามพราน
หมู่ที่ ๑๐ บ้านเขาน้อย	หมู่ที่ ๑๑ บ้านศรีวัง	หมู่ที่ ๑๒ บ้านเขาพล้อม

ตำบลแก่งเสี้ยน จำนวน ๙ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านท่าน้ำตื้น	หมู่ที่ ๒ บ้านลาดทอง	หมู่ที่ ๓ บ้านท่าเพี้ยด
หมู่ที่ ๔ บ้านหนองสองตอน	หมู่ที่ ๕ บ้านหนองจอก	หมู่ที่ ๖ บ้านตรอกมะตูม
หมู่ที่ ๗ บ้านท่าดินสอพอง	หมู่ที่ ๘ บ้านท่าคอกวัว	หมู่ที่ ๙ บ้านหนองผักบุ้ง

ตำบลหนองหญ้า จำนวน ๙ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านหนองหญ้า	หมู่ที่ ๒ บ้านโป่งนก	หมู่ที่ ๓ บ้านเขาปูน
หมู่ที่ ๔ บ้านวังลาน	หมู่ที่ ๕ บ้านช่องกระเหรี่ยง	หมู่ที่ ๖ บ้านวังปลาหมู
หมู่ที่ ๗ บ้านทุ่งนาคราช	หมู่ที่ ๘ บ้านนางแอ้ง	หมู่ที่ ๙ บ้านวังลานใต้

ตำบลท่ามะขาม จำนวน ๕ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านเขาใหญ่	หมู่ที่ ๒ บ้านท่ามะขาม	หมู่ที่ ๓ บ้านหัวหิน
หมู่ที่ ๔ บ้านยาง	หมู่ที่ ๕ บ้านหน้าเขา	

ตำบลลาดหญ้า จำนวน ๗ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านลาดหญ้า	หมู่ที่ ๒ บ้านท่าเสา	หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งนางหรง
หมู่ที่ ๔ บ้านท่าหวี	หมู่ที่ ๕ บ้านจันอูย	หมู่ที่ ๖ บ้านท่าหว้า
หมู่ที่ ๗ บ้านหนองแก		

๔.๒ ด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น มี ๑๕ แห่ง

๑ เทศบาลเมืองกาญจนบุรี ๑ แห่ง

๒ เทศบาลตำบล ๕ แห่ง ได้แก่

๑) เทศบาลตำบลลาดหญ้า

๒) เทศบาลตำบลหนองบัว

- ๓) เทศบาลตำบลแก่งเสี้ยน
- ๔) เทศบาลตำบลปากแพรก
- ๕) เทศบาลตำบลท่ามะขาม

๓ องค์การบริหารส่วนตำบล ๙ แห่ง ได้แก่

- ๑) องค์การบริหารส่วนตำบลลาดหญ้า
- ๒) องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน
- ๓) องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว
- ๔) องค์การบริหารส่วนตำบลวังดั่ง
- ๕) องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสำโรง
- ๖) องค์การบริหารส่วนตำบลหนองหญ้า
- ๗) องค์การบริหารส่วนตำบลวังเย็น
- ๘) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเก่า
- ๙) องค์การบริหารส่วนตำบลช่องสะเดา

๕. ประชากร อำเภอเมืองกาญจนบุรีมีประชากร รวมทั้งสิ้น ๑๗๑,๖๒๒ คน ๖๗,๔๗๐ ครัวเรือน แยกเป็น ชาย ๘๙,๗๖๕ คน หญิง ๘๑,๘๕๗ คน (ยอด ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑)

ลำดับ	ตำบล	จำนวนประชากร			จำนวนบ้าน/หลัง	หมายเหตุ
		ชาย	หญิง	รวม		
๑.	เทศบาลเมืองกาญจนบุรี	๑๓,๔๕๕	๑๕,๑๑๓	๒๘,๕๖๘	๑๕,๗๑๙	
๒.	ปากแพรก	๑๒,๒๗๗	๑๓,๖๔๙	๒๕,๙๒๖	๑๓,๗๘๐	
๓.	ลาดหญ้า	๒๐,๒๓๖	๙,๐๕๗	๒๙,๒๙๓	๘,๗๑๓	
๔.	แก่งเสี้ยน	๕,๘๓๓	๖,๓๑๕	๑๒,๑๔๘	๒,๕๓๖	
๕.	หนองบัว	๕,๙๙๘	๖,๓๙๐	๑๒,๓๘๘	๒,๔๘๑	
๖.	ท่ามะขาม	๕,๑๑๕	๕,๘๕๖	๑๐,๙๗๑	๕,๙๗๗	
๗.	วังดั่ง	๔,๔๔๐	๔,๒๔๑	๘,๖๘๑	๓,๕๔๑	
๘.	ช่องสะเดา	๑,๙๖๐	๑,๙๓๓	๓,๘๙๓	๑,๗๕๘	
๙.	หนองหญ้า	๓,๘๔๘	๓,๙๖๓	๗,๘๑๑	๒,๖๕๑	
๑๐.	เกาะสำโรง	๕,๒๕๔	๔,๗๘๐	๑๐,๐๓๔	๒,๕๔๙	
๑๑.	บ้านเก่า	๘,๔๕๐	๗,๗๐๙	๑๖,๑๕๙	๕,๘๖๗	
๑๒.	วังเย็น	๒,๘๙๙	๒,๘๕๑	๕,๗๕๐	๑,๘๙๘	

๕. หน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่

อำเภอเมืองกาญจนบุรี มีส่วนราชการ หน่วยงานตั้งอยู่ในพื้นที่เป็นจำนวนมากถือได้ว่าเป็นศูนย์กลางการบริหารราชการของจังหวัดกาญจนบุรี เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและบริการประชาชน ดังนี้

๕.๑ ส่วนราชการ/หน่วยงานของรัฐ มีดังนี้

- ที่ทำการปกครองอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สัสดีอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานเกษตรอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองกาญจนบุรี

- สำนักงานปศุสัตว์อำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานท้องถิ่นอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สถานีตำรวจภูธรเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานวัฒนธรรมอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานประมงอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- โรงพยาบาลพลพลพยุพเสนา
- สำนักงานสหกรณ์การเกษตรอำเภอเมืองกาญจนบุรี
- สำนักงานการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอเมืองกาญจนบุรี

๕.๒ ธนาคารหรือสถาบันการเงิน จำนวน ๑๔ แห่ง ได้แก่

- ธนาคารทหารไทย
- ธนาคารกสิกร
- ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
- ธนาคารศรีอยุธยา
- ธนาคารออมสิน
- ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
- ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด มหาชน
- ธนาคารนครหลวงไทย
- ธนาคารอาคารสงเคราะห์
- ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME)
- ธนาคารกรุงไทย
- ธนาคารธนาชาติ
- ธนาคารเกียรตินาคิน
- ธนาคารไทยธนาคารจำกัด

๖. สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

- ๖.๑ สะพานข้ามแม่น้ำแคว
- ๖.๒ พิพิธภัณฑ์สงครามโลก (วัดไชยชุมพลชนะสงคราม)
- ๖.๓ ตันจามจุรียักษ์ อายุประมาณ ๒๐๐ ปี (ตำบลเกราะสำโรง)
- ๖.๔ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติบ้านเก่า (ตำบลบ้านเก่า)
- ๖.๕ สุสานทหารสัมพันธมิตร (เขาช่องไก่, ดอนรัก)
- ๖.๖ วัดถ้ำมังกรทอง (ตำบลเกราะสำโรง)
- ๖.๗ ประตูเมืองเก่าเมืองกาญจนบุรี
- ๖.๘ สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ (ในบริเวณวิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดกาญจนบุรี)
- ๖.๙ ภาพเขียนสีที่ถ้ำตาด้วง (หมู่ที่ ๑ ตำบลช่องสะเดา)
- ๖.๑๐ อุทยานสมเด็จพระศรีนครินทร์ กาญจนบุรี
- ๖.๑๑ ถ้ำสีหูด (หมู่ ๒ ตำบลหนองบัว)
- ๖.๑๒ อุทยานประวัติศาสตร์สงครามเก้าทัพ (บ้านโป่งปัด ตำบลช่องสะเดา)
- ๖.๑๓ เขื่อนท่าทุ่งนา (บ้านท่าทุ่งนา ตำบลช่องสะเดา)

❖ ลักษณะเด่นของอำเภอเมืองกาญจนบุรี คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ได้ประกาศให้ตำบลบ้านเก่า และตำบลแก่งเสี้ยน เป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดกาญจนบุรี

คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ(กนพ.)

1 พื้นที่ที่มีศักยภาพเหมาะสมในการจัดตั้ง SEZ ระยะต่อไป

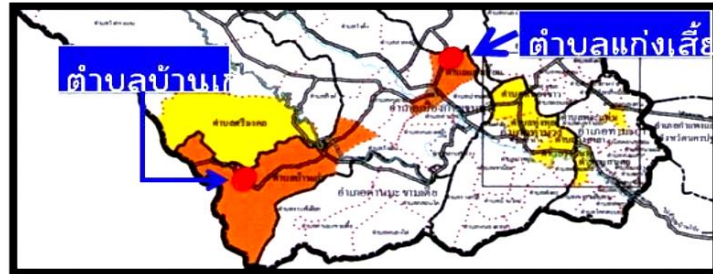
คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ(กนพ.)

3 แนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐ*

* อยู่ระหว่างการดำเนินงานของคณะกรรมการ 3 ชุด

สิทธิประโยชน์	- ให้สิทธิประโยชน์ตามเขตการส่งเสริมการลงทุนเขต 3 พิเศษ - สิทธิประโยชน์อื่นทั้งที่เป็นภาษีและไม่ใช่อภาษี
แรงงานต่างด้าว	จัดระบบแรงงานต่างด้าวแบบไป-กลับ
ระบบบริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ OSS	- จัดตั้ง OSS ด้านการลงทุนโดยมีสำนักงานในพื้นที่ และเชื่อมโยงกับศูนย์บริการด้านการลงทุนของ BOI ทางอินเทอร์เน็ตหรือเทคโนโลยีอื่น - จัดตั้ง OSS ด้านแรงงาน สาธารณสุข และคตม.
โครงสร้างพื้นฐาน	- โครงสร้างพื้นฐานด้านศุลกากรและการผ่านแดน - โครงสร้างพื้นฐานการขนส่ง - อ่างเก็บน้ำและระบบส่งน้ำ - ไฟฟ้าและอื่นๆ

**ประกาศให้พื้นที่ตำบลแก่งเลี่ยน และตำบลบ้านเก่า
อำเภอเมืองกาญจนบุรี เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษกาญจนบุรี**

ความเป็นมาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษกาญจนบุรี

ประกาศคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ที่ ๒/๒๕๕๘ กำหนดให้จังหวัดกาญจนบุรี จัดตั้งและดำเนินการเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ระยะที่ ๒ ในท้องที่ตำบลแก่งเลี่ยน และตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ณ วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๘ ในการประชุมคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ที่ ๔/๒๕๕๘ วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ณ ตึกสันติไมตรีหลังในทำเนียบรัฐบาล โดยมีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ เป็นประธานการประชุม เห็นชอบในหลักการให้พื้นที่ ๘,๒๗๓ ไร่ หมู่ที่ ๑๒ ตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษกาญจนบุรี พื้นที่บริเวณหมู่ที่ ๑๒ ตำบลบ้านเก่า อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี ครอบคลุมพื้นที่ ๘,๒๗๓ ไร่ บริเวณชุมชนชายแดนบ้านพุน้ำร้อน ซึ่งบริเวณนี้ กรมโยธาธิการและผังเมือง ได้ศึกษาและออกแบบวางผังพื้นที่เฉพาะชุมชนชายแดนไว้แล้ว โดยกำหนดการใช้ที่ดินเป็นประเภทสถาบันราชการ ที่อยู่อาศัย พาณิชยกรรม เกษตรกรรม พื้นที่เพื่อนันทนาการและที่โล่งว่าง เพื่อบูรณาการสิ่งแวดล้อม เป็นพื้นที่ราชพัสดุ ที่อยู่ในความดูแลของกองทัพบกที่ ๑ (กองพลทหารราบที่ ๙) ปัจจุบันมีประชากร ๘๐๘ คน อาคาร ๓๗๐ หลัง สภาพพื้นที่มีอาคารของหน่วยงานราชการ ได้แก่ โรงพยาบาล โรงเรียน สำนักสงฆ์ อาคารพักอาศัย ร้านค้า พื้นที่เกษตรกรรม และที่โล่ง

❖ ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอเมืองกาญจนบุรี

๑. วิสัยทัศน์อำเภอเมืองกาญจนบุรี

“เมืองเขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันตก ดินแดนแห่งความผาสุก ก้าวสู่ยุคไทยแลนด์ ๔.๐ พัฒนาส่งเสริมการเกษตร สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พיתักษ์ไว้ซึ่งวิถีชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง”

๒. พันธกิจ (Mission)

๑. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเพื่อเสริมสร้างรายได้และแก้ไขความยากจน
๒. พัฒนาและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อสร้างอาชีพ
๓. เพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้กับประชาชนอย่างทั่วถึง
๔. สร้างระบบโครงสร้างพื้นฐานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
๕. ส่งเสริม อนุรักษ์ ฟื้นฟูและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

๓. เป้าประสงค์รวม

๑. ประชาชนชาวจังหวัดกาญจนบุรีมีความสุขในการดำรงชีวิตมีระบบดูแลสวัสดิการและส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างเหมาะสม มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานจัดระบบผังเมือง พัฒนาระบบสาธารณูปโภคให้ประชาชนได้รับความสะดวกสบาย ตลอดจนประชาชนหรือผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยว พักผ่อน หรือมาประกอบธุรกิจหรือกิจกรรมต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในกาญจนบุรี

๒. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานสากลทั้งระบบ และมีความปลอดภัย

๓. จังหวัดกาญจนบุรีเป็นเมืองแห่งเกษตรปลอดภัย มีการส่งเสริมพัฒนาด้านการเกษตรแบบครบวงจรอย่างยั่งยืนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มีการจัดตั้งนิคมเกษตรกรรม กำหนดผังพื้นที่การเกษตร (Zoning) อย่างเหมาะสม

๔. จังหวัดกาญจนบุรีไม่มีประชาชนยากจน มีการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งระบบ ตั้งแต่เศรษฐกิจฐานรากในระดับครัวเรือน ชุมชน จนถึงเศรษฐกิจภาพรวม ของจังหวัดที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

๔. ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : พัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและผังเมืองรองรับการขยายตัวของท้องถิ่นและชุมชนเมือง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : พัฒนาการผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรส่งเสริมสนับสนุนการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้ใน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การผลิตสินค้าเกษตร และเกษตรแปรรูป ที่มีคุณภาพ ปลอดภัย และได้มาตรฐานสากล ปกป้องและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความหลากหลายคงความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติและมีการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม ก่อให้เกิดความสมดุลต่อระบบนิเวศ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ : พัฒนาสวัสดิการทางสังคมวัฒนธรรม ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาให้ได้คุณภาพมาตรฐานอย่างทั่วถึง รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ให้ครอบคลุมประชาชนทุกวัยอย่างทั่วถึง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ : พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการและกิจกรรมการท่องเที่ยว ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เชิงเกษตร เชิงสุขภาพเชิงประวัติศาสตร์ให้สอดคล้องกับค่านิยม และส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๖ : พัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษและการค้าชายแดนให้เป็นประตูสู่เศรษฐกิจการค้าชายแดนเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนและเกิดผลที่เป็นรูปธรรม

๕. กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑

- ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตทุกกลุ่มเป้าหมาย
- ส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนและท้องถิ่นร่วมกันจัดตั้งกองทุนสวัสดิการชุมชนทุกตำบล
- พัฒนาศักยภาพกองทุนสวัสดิการชุมชนตำบลเพื่อจัดสวัสดิการให้ประชาชนได้อย่างทั่วถึงครอบคลุม
- วิจัยและพัฒนาชุมชนพอเพียง
- พัฒนาทุนทางสังคมชุมชนเข้มแข็ง
- ส่งเสริมและพัฒนากาการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าเพิ่มผลผลิต
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาแผนความต้องการของตลาดแรงงาน

- วางระบบพัฒนา การก่อสร้างและบำรุงรักษาสาธารณูปโภค และสาธารณูปการให้มีประสิทธิภาพและครอบคลุม

กลยุทธ์ที่ ๒

- เสริมสร้างศักยภาพคนชุมชนใน การสร้างความมั่นคง
- ศึกษาวิจัยด้านความมั่นคงปลอดภัยเพื่อนำข้อมูลมาใช้ให้เท่าทันกับสถานการณ์อยู่เสมอ
- พัฒนาระบบคุณภาพการผลิตและยกระดับมาตรฐาน
- สร้างความมั่นคงทางพลังงาน
- บูรณาการความร่วมมือด้านการศึกษาเพื่อเพิ่มศักยภาพบุคลากร
- พัฒนาระบบการบริการด้านสาธารณสุขเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

กลยุทธ์ที่ ๓

- ส่งเสริมการค้าตลาดอาเซียน
- พัฒนามาตรฐานบริการด้านการท่องเที่ยว
- จัดศูนย์แสดงข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดกาญจนบุรี
- ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวชุมชน
- จัดระบบด้านความมั่นคงชายแดนเพื่อความสุขของประชาชน

กลยุทธ์ที่ ๔

- สร้างภูมิคุ้มกันให้กับเยาวชนและประชาชนให้ห่างไกลจากภัยยาเสพติด

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเลียง

๒.๑ วิสัยทัศน์

องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเลียง ได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ความหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

“ตำบลน่าอยู่ มุ่งสู่เทคโนโลยี การศึกษาดี มีคุณธรรม นำพัฒนาอย่างยั่งยืน”

๒.๒ ยุทธศาสตร์

คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลร่วมกับประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล ๗ ด้าน ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ด้านการพัฒนาศักยภาพคนและความเข้มแข็งของชุมชน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต และคุณค่าทางสังคม
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ด้านการพัฒนาประสิทธิภาพการเมือง การบริหารการพัฒนาบุคลากร
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ด้านการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ ด้านการพัฒนาระบบการศึกษา และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
- ยุทธศาสตร์ที่ ๗ ด้านการพัฒนาระบบการบริหารและการจัดการด้านเศรษฐกิจ

๒.๓ เป้าประสงค์

- (๑) ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ การคมนาคมขนส่ง มีประสิทธิภาพ สามารถตอบสนองความต้องการประชาชนอย่างทั่วถึง
- (๒) ส่งเสริมพัฒนาอาชีพสร้างงาน เพิ่มรายได้ พัฒนาคุณภาพชีวิตและดูแลผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้ได้รับการและสวัสดิการจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างทั่วถึง เป็นหมู่บ้านปลอดยาเสพติด
- (๓) ประชาชนมีความสามัคคี สามารถป้องกันและรับมือจากสาธารณภัยต่างๆ ได้ ปลอดภัยจากอุบัติเหตุและความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในชุมชนลดลง
- (๔) ประชาชนยึดถือและปฏิบัติตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- (๕) ประชาชนมีจิตสำนึก และมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น
- (๖) ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในวันสำคัญทางศาสนาและร่วมอนุรักษ์ฟื้นฟู รักษาศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีและภูมิปัญญาของท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น
- (๗) อบต. มีการบริหารจัดการภาครัฐที่ดีและมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนเพิ่มมากขึ้น

๒.๓ ตัวชี้วัด

- (๑) ประชาชนในเขต อบต. มีแหล่งน้ำในการอุปโภคบริโภคเพิ่มมากขึ้น
- (๒) พื้นที่ในเขต อบต. มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีมาตรฐานให้ประชาชนได้ใช้บริการ
- (๓) จำนวนประชาชนในเขต อบต. มีความรู้และมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมประเพณีและกีฬาเพิ่มขึ้น
- (๔) จำนวนผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ และผู้ด้อยโอกาสในเขต อบต. มีสิทธิลงทะเบียนเพื่อขอรับสิทธิได้รับการบริการอย่างทั่วถึงทุกคน
- (๕) กลุ่มส่งเสริมอาชีพเพิ่มขึ้น ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น และพึ่งตนเองได้มากขึ้น
- (๖) ประชาชนผู้ประสบสาธารณภัยมีความพึงพอใจในการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน
- (๗) ปลอดภัยจากอุบัติเหตุในพื้นที่ลดลง
- (๘) ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- (๙) อบต. แก่งเสี้ยน มีผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

๒.๔ ค่าเป้าหมาย

- (๑) ประชาชนในเขต อบต. มีแหล่งน้ำในการอุปโภคบริโภคเพิ่มมากขึ้น
- (๒) ในเขต อบต. มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีมาตรฐานให้ประชาชนได้ใช้บริการเพิ่มขึ้น
- (๓) จำนวนประชาชนในเขต อบต. มีความรู้และมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น
- (๔) จำนวนผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ และผู้ด้อยโอกาสในเขต อบต. มีสิทธิลงทะเบียนเพื่อขอรับสิทธิได้รับการบริการอย่างทั่วถึงทุกคน
- (๕) ประชาชนได้รับการส่งเสริมอาชีพ ให้มีรายได้เพิ่มขึ้น และพึ่งตนเองได้มากขึ้น
- (๖) ประชาชนผู้ประสบสาธารณภัยมีความพึงพอใจในการได้รับการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน
- (๗) ปลอดภัยจากอุบัติเหตุในพื้นที่ลดลง
- (๘) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาธรรมาภิบาลดีขึ้น
- (๙) ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- (๑๐) สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติได้รับการฟื้นฟูและอนุรักษ์

๒.๕ กลยุทธ์

- (๑) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (๒) ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาด้านสาธารณสุข
- (๓) ส่งเสริมฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๔) ส่งเสริมสนับสนุนสวัสดิการสังคม
- (๕) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนตามหลักการบริหารบ้านเมืองที่ดี
- (๖) การส่งเสริมการเพิ่มศักยภาพของบุคลากรและองค์กรให้มีความสามารถในการพัฒนา
- (๗) ส่งเสริมสนับสนุนและจัดกิจกรรมงานทางด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วันสำคัญ

ของชาติ

- (๘) ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านการศึกษา
- (๙) ส่งเสริมสนับสนุนและจัดให้มีการละเล่นกีฬานันทนาการการพักผ่อนหย่อนใจและจัดให้มี

สถานที่ที่เหมาะสมอย่างพอเพียง

- (๑๐) ส่งเสริมพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง/ไฟฟ้า/น้ำประปา/แหล่งน้ำเพื่ออุปโภค - บริโภค
- (๑๐) ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาอาชีพ

๒.๖ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

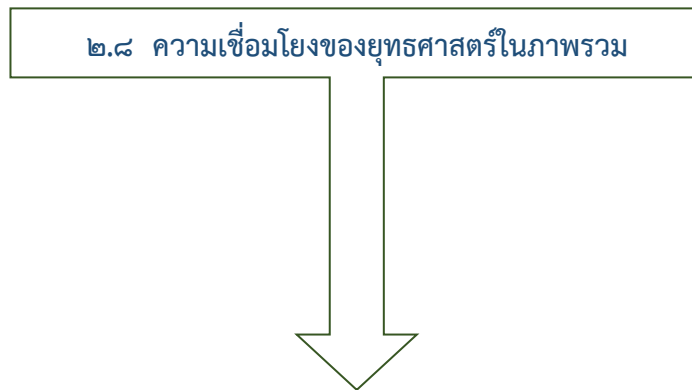
- (๑) การพัฒนาชุมชนให้น่าอยู่มีความปลอดภัย โดยได้รับการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อรองรับการขยายตัวของชุมชนและเศรษฐกิจ
- (๒) การพัฒนาระบบการศึกษาและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
- (๓) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพคนและความเข้มแข็งของชุมชนในการพึ่งตนเอง
- (๔) การกำจัดขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและมลภาวะสิ่งแวดล้อมอย่างมีระบบและมีความยั่งยืน
- (๕) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐที่ดีและมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

๒.๗ แผนงาน

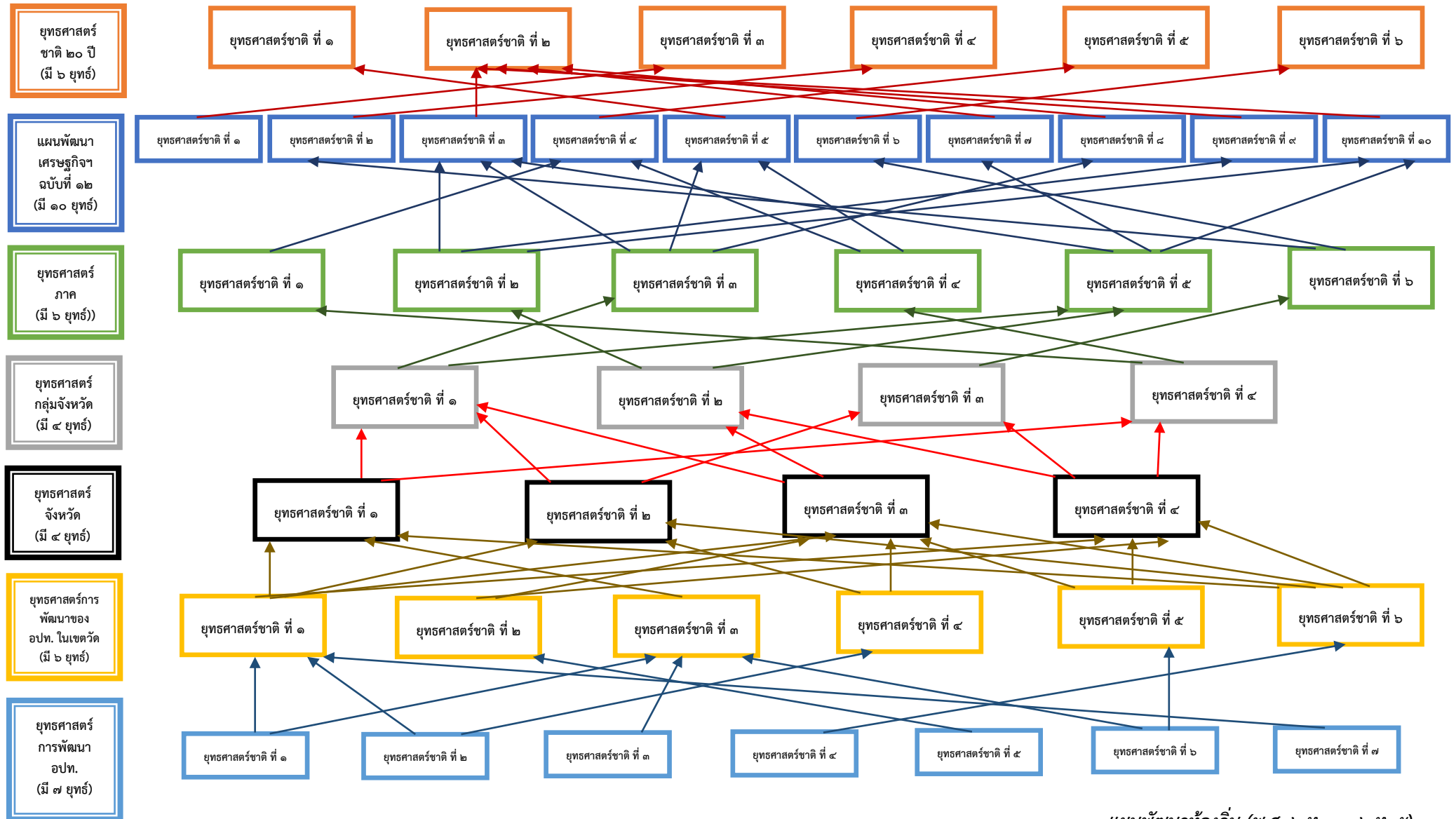
- (๑) แผนงานบริหารงานทั่วไป
- (๒) แผนงานการรักษาความสงบภายใน
- (๓) แผนงานการศึกษา
- (๔) แผนงานสาธารณสุข
- (๕) แผนงานสังคมสงเคราะห์
- (๖) แผนงานเคหะและชุมชน
- (๗) แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
- (๘) แผนงานการศาสนาและวัฒนธรรมและนันทนาการ
- (๙) แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา
- (๑๐) แผนงานการเกษตร
- (๑๑) แผนงานงบกลาง

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน มีความสอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัด ยุทธศาสตร์จังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ และยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ดังนี้

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน ได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และTrend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

จุดแข็ง (S : Strength-s)

๑. องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน แบ่งโครงสร้างองค์กร สำนัก/กองต่างๆ ตามอำนาจหน้าที่ และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจนเพื่อรองรับภารกิจที่เพิ่มขึ้นในอนาคตขององค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน
๒. องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนถือหลักบริหารองค์กรแบบล่างขึ้นบน โดยเน้นการมีส่วนร่วมชิงประชาชน เปิดโอกาสให้ประชาชนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการวางแผนพัฒนา
๓. องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนมีการมอบอำนาจการปฏิบัติงานตามกรอบของระเบียบแลกฎหมายที่ได้กำหนดอำนาจไว้
๔. องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนจะปฏิบัติและดำเนินการตามระเบียบ อยู่ภายในกรอบของกฎหมาย รวมทั้งออกข้อบัญญัติเพื่อเป็นกฎหมายในการบังคับใช้ในการกระทำการต่างๆ ภายในตำบล ซึ่งเป็นกฎหมายท้องถิ่น
๕. บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนมีวินัยในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนเอง
๖. บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนมีทัศนคติที่ดีต่อองค์กรเป็นศูนย์กลางการพัฒนาตำบลในทุกๆ ด้าน
๗. องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยนมีการบริหารจัดการงบประมาณให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และมีความโปร่งใส
๘. เครือข่ายองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน มีการประสานงานและร่วมมือกันด้วยดีทั้งภายในองค์กรเดียวกัน ต่างองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในการปฏิบัติงานตามภารกิจ

จุดอ่อน (W : Weakness)

๑. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติสับสนขาดความชัดเจน
๒. องค์การบริหารส่วนตำบล มีงบประมาณจำกัด ทำให้การพัฒนาไม่เป็นไปตามแผนพัฒนาที่วางไว้
๓. สัดส่วนของบุคลากรบางส่วนไม่สอดคล้องกับภารกิจงาน
๔. การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และการทำลายสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาภัยธรรมชาติ

โอกาส (O : Opportunity)

๑. จังหวัดกาญจนบุรี หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนงบประมาณให้องค์การบริหารส่วนตำบล ดำเนินการตามแผนงานโครงการตามแนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด และแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

๒. มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมระหว่างจังหวัด สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ

๓. นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น โดยการสร้างดุลยภาพระหว่างการค้ากับดูแล และความเป็นอิสระของท้องถิ่นในการบริหารจัดการงบประมาณและบุคลากรของท้องถิ่น

อุปสรรค (T : Threat)

๑. ประชาชนขาดความรู้ ความเข้าใจ บทบาทหน้าที่ของตนเองกับงานของท้องถิ่น

๒. นโยบายรัฐบาลไม่สามารถถ่ายโอนงบประมาณมายังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำให้การพัฒนาท้องถิ่นบางเรื่องต้องชะงัก

๓. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับขาดความยืดหยุ่น หรือไม่เหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจ ห้วงระยะเวลาในการจัดสรรและการเบิกจ่ายงบประมาณของรัฐบาลมีความไม่แน่นอน นำไปสู่การปฏิบัติจริงได้ค่อนข้างยาก

๔. การดำเนินงานตามนโยบายต่างๆ ของรัฐบาลมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับปัญหาในพื้นที่และความต้องการประชาชนมีมาก แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ครบถ้วนเนื่องจากจำกัดด้วยอำนาจหน้าที่และจำนวนงบประมาณที่มีจำกัด

๕. ความไม่มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจทั้งในระดับภูมิภาค ระดับประเทศและระดับโลก ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน ได้ทำการประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ด้าน	สถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโน้มอนาคต
๑. ด้านการพัฒนาศักยภาพคนและความเข้มแข็งของชุมชน	๑) มีการระบาดของโรคอุบัติใหม่ โรคระบาดโรคติดต่อ	- ด้านสาธารณสุข	- ในเขต อบต.	- ในพื้นที่ไม่มีการระบาดของโรคอุบัติใหม่ โรคระบาด โรคติดต่อ
	๒) ประชาชนในพื้นที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรังเรื้อรังที่เพิ่มขึ้น เช่น เบาหวาน ความดัน	- ด้านการแพทย์	- ประชาชนกลุ่มเสี่ยงและผู้ป่วย	- ประชาชนหายจากการเจ็บป่วย
	๓) ประชาชนบริโภคอาหารที่ปลอดภัย	- ด้านสาธารณสุข	- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนทราบและสามารถเลือกบริโภคอาหารที่ปลอดภัยได้ถูกต้อง

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

ด้าน	สถานการณ์ภาพ แวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและ แนวโน้มอนาคต
๑. ด้านการพัฒนา ศักยภาพคนและความ เข้มแข็งของชุมชน	๔) เยาวชนและวัยรุ่นติด เกมส์ สิ่งลามก บุหรี่ เหล้า สาเสพติด และท้องก่อนวัย อันสมควร	- เยาวชนและวัยรุ่นใช้ เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	- เยาวชนและวัยรุ่น ในเขต อบต.	- เยาวชนและวัยรุ่น มีอนาคตที่ดี
	๕) ประชาชนกรอายุตั้งแต่ ๓๕ ขึ้นไป ไม่ได้ตรวจ สุขภาพประจำปี	- การได้รับการตรวจ สุขภาพ	- ประชาชนในเขต อบต. ที่อายุ ๓๕ ขึ้นไป	- ประชาชนที่อายุ ๓๕ ขึ้น ไปได้รับการตรวจสุขภาพ ทุกคน
	๖) มีการทำลายและลัก ขโมยทรัพย์สินของ ประชาชนและราชการ รวมทั้งเกิดการทะเลาะวิวาท กันในชุมชน	- การรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของ ประชาชน	- ประชาชนและส่วน ราชการ	- มีการป้องกันและรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินของประชาชน และส่วนราชการ เช่น การติดตั้งกล้องวงจรปิด การให้ผู้นำ อปพร. ควบคุมและระงับเหตุ ทะเลาะวิวาท
	๗) ประชากรที่สูบบุหรี่ จำนวน ๓๐๐ คน ดื่มสุรา	- การดำเนินการตาม กฎหมาย กรณีที่ฝ่าฝืน กฎหมาย	- ประชาชนที่สูบบุหรี่ และดื่มสุรา	- ประชาชนเลิกสูบบุหรี่ และเลิกดื่มสุรา
๒. ด้านการพัฒนาการ เกษตรและการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม	๘) การจราจรบนถนน มี เพิ่มมากขึ้นอาจทำให้เกิด อุบัติเหตุขึ้นได้	- การจราจร	ประชาชนที่สัญจร ไปมาบนถนน	มีระบบควบคุมการจราจร เช่น ติดตั้งสัญญาณไฟ กระพริบเพื่อเตือนให้ ระมัดระวัง
	๑) ผลผลิตทางการเกษตร ราคาตกต่ำระยะทางการ ขนส่งผลผลิตไกลจากแหล่ง รับซื้อ	- การรวมกลุ่มต่อรองกับ พ่อค้าคนกลาง	- เกษตรกรในพื้นที่	- ผลผลิตมีราคาสูงขึ้น
	๒) ประชาชนยังเผาหญ้า ตอซังข้าว เผาอ้อย เกิด มลพิษ	- ปัญหามลพิษทางอากาศ	- ในเขต อบต.	- ในพื้นที่ไม่มีการเผา เกิดขึ้น
	๓) มีปัญหาเรื่องขยะและ สัตว์เลื้อยเพิ่มมากขึ้นส่งกลิ่น เหม็นรำคาญ	- ปัญหามลพิษจากขยะ และสัตว์เลื้อย	- ในเขต อบต.	- ปัญหาขยะและสัตว์เลื้อย ลดลง ประชาชนสามารถ กำจัดขยะและมูลสัตว์ได้ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อ ชุมชน
	๔) ประชาชนบางครัวเรือน บริโภค-บริโภคน้ำที่ยังไม่ สะอาดและมีสิ่งเจือปน เช่น จากน้ำฝน น้ำที่ไม่ได้ คุณภาพ มีตะกอน	- การอุปโภค-บริโภค	- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนบริโภคน้ำที่ สะอาดถูกสุขลักษณะ
	๕) เป็นพื้นที่ที่มีดินเค็มและ น้ำใต้ดินเป็นน้ำเค็มหรือมีรส กร่อย ไม่สามารถใช้ใน การเกษตรและอุปโภค- บริโภคได้	- ดินและน้ำใต้ดิน - สิ่งแวดล้อม	- พื้นที่ในเขต อบต.	- ปัญหาเรื่องดินเค็มลดลง จัดหาแหล่งน้ำจากแหล่ง อื่นเพิ่มมากขึ้น

ด้าน	สถานการณ์ภาพ แวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและ แนวโน้มอนาคต
๓. ด้านการพัฒนา คุณภาพชีวิต และ คุณค่าทางสังคม	๑) เด็กและผู้สูงอายุบาง ครอบครัว ผู้สูงอายุอยู่ตาม ลำพัง และรับภาระในการ ดูแลเด็ก	- การได้รับการดูแลเด็ก และผู้สูงอายุ	- ผู้สูงอายุและเด็กใน เขต อบต.	- ผู้สูงอายุและเด็กได้รับ การดูแลที่ดี
	๒) ผู้พิการไม่ได้รับความ ช่วยเหลือในดำรงชีวิต	- การได้รับการดูแล ผู้พิการ	- ผู้พิการในเขต อบต.	- ผู้พิการได้รับความ ช่วยเหลือในการดำรงชีวิต และทั่วถึง
	๓) ประชาชนในพื้นที่บาง รายมีที่อยู่อาศัยไม่มั่นคง แข็งแรง	- ที่อยู่อาศัย	- ประชาชนในพื้นที่ที่ ได้รับความเดือดร้อน เรื่องที่อยู่อาศัย	- ประชาชนในพื้นที่ได้รับ ความช่วยเหลือซ่อมแซมที่ อยู่อาศัยให้มั่นคงแข็งแรง
๔. ด้านการพัฒนา ประสิทธิภาพการเมือง การบริหารการพัฒนา บุคลากร	๑) ประชาชนบางส่วนยัง ขาดความรู้เกี่ยวกับระบบ การทำงานของ อบต.	- การขาดความรู้ ความ เข้าใจที่ถูกต้อง	- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจมากขึ้น และ สามารถเสนอแนวทางการ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นใน หมู่บ้าน
๕. ด้านการพัฒนา ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โครงสร้างพื้นฐาน	๑) มีการขยายตัวของ ประชากรเพิ่มมากขึ้นทำให้ เกิดการขยายตัวของอาคาร บ้านเรือนทำให้เกิดเป็น ชุมชนแออัด	- ประชากร	- พื้นที่ในเขต อบต.	- ควบคุมการก่อสร้าง อาคารบ้านเรือนการ พิจารณาออกใบอนุญาต เพื่อไม่เกิดปัญหาจากการ ก่อสร้างอาคาร
	๒) ไฟฟ้าส่องสว่างทางและ ที่สาธารณะยังไม่สามารถ ดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ ได้ทั้งหมด	- ไฟฟ้า	- ทางและที่สาธารณะ ในเขต อบต.	- ทางและที่สาธารณะมี แสงสว่างเพียงพอ ประชาชนได้รับความ สะดวกในการสัญจรไปมา และป้องกันการเกิด อาชญากรรมได้
	๓) หมู่บ้านขยายมากขึ้น ระบบระบายน้ำยังไม่ เพียงพอ	- ราง/ท่อระบายน้ำ	- พื้นที่ใน อบต.	- มีรางระบายน้ำสามารถ ระบายน้ำได้สะดวก ไม่อุด ตัน ไม่ส่งกลิ่นเหม็นก่อ ความรำคาญ
	๔) ถนนในตำบลยังเป็น ถนนดิน ถนนลูกรัง และเป็น หลุมเป็นบ่อ	- ถนน	- ทางและที่สาธารณะ ในเขต อบต.	- มีถนนให้ประชาชนได้ สัญจรไปมาสะดวก
	๕) ประชาชนต้องการ เส้นทางในการสัญจรไปมา เพิ่มมากขึ้นและ อบต. ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากงบประมาณมีไม่ เพียงพอ	- เส้นทางคมนาคม	- เส้นทางคมนาคมที่ เป็นสาธารณะและ ประชาชนมีความ ต้องการให้ดำเนินการ	- มีเส้นทางในการ คมนาคมเพียงพอและ ประชาชนได้รับความ สะดวกในการสัญจรไปมา

ด้าน	สถานการณ์ภาพ แวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและ แนวโน้มอนาคต
๖. ด้านการพัฒนา ระบบการศึกษา และ ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่น	๑) การศึกษาสื่อการเรียน การสอนยังไม่พอเพียง เด็ก นักเรียนไม่ได้รับการศึกษา ต่อในระดับที่สูงกว่าชั้น พื้นฐาน และขาด งบประมาณในการศึกษา ครอบครัวยากจน	- สังคมในชุมชน	- เด็กนักเรียนในเขต อบต.	- มีสื่อการเรียนการสอน ที่พอเพียง เด็กนักเรียน ได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น มีงบประมาณในการศึกษา เล่าเรียน
	๒) ในเขต อบต. มีแหล่ง ท่องเที่ยวที่ไม่ได้รับการ พัฒนาและกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	- การท่องเที่ยว	- ในเขต อบต.	- มีการพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวในเขต อบต. และส่งเสริมกิจกรรมการ ท่องเที่ยว เพิ่มมากขึ้น
	๓) ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญา ท้องถิ่นถูกกลืนเลือนไปมาก	- ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญา ท้องถิ่นถูกกลืนเลือนไปมาก	- ประชาชนในเขต อบต.	- ยกย่อง เชิดชูคนดีหรือ ปราชญ์ชาวบ้านในโอกาส ต่างๆ เพื่อเป็นตัวอย่างแก่ เยาวชนและประชาชน ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญา ท้องถิ่น ไม่ถูกกลืนและ คงอยู่สืบไป
๗. ด้านการพัฒนา ระบบการบริหารและ การจัดการด้าน เศรษฐกิจ	๑) ประชาชนไม่มีการ วางแผนในการดำเนินงาน	- การวางแผน	- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนสามารถวางแผน การดำเนินงานได้เอง
	๒) ขาดแหล่งเงินทุนใน การทำกิจการและประกอบ อาชีพ	- การลงทุน	- ประชาชนในเขต อบต.	- มีแหล่งเงินทุนในการทำ กิจการและประกอบอาชีพ
	๓) ค่าแรงต่ำค่าครองชีพสูง ขาดแคลนการจ้างงาน	- การเพิ่มค่าแรงให้ เหมาะสมกับการทำงาน	- ผู้ประกอบอาชีพ รับจ้าง	- ค่าแรงสูงขึ้นเหมาะสม กับค่าครองชีพ มีการจ้าง งานมากขึ้น
	๔) คราวเรือนยังมีรายได้ เฉลี่ยต่อปี ต่ำกว่า ๓๐,๐๐๐ บาท	- เพิ่มช่องทางในการ ประกอบอาชีพ	- ประชาชนที่มีรายได้ ต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน	- ไม่มีครัวเรือนที่ตกเกณฑ์ มาตรฐานรายได้
